
**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐÍNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DỪNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN.**

Bốn Loại Nghiệp - Vũ Trụ Con Người - Giáo Lý A Tỳ Đàm

<blockquote>Kalama tri ân bạn dieulienhoa67, vanmay260595, phamanitct111 ghi chép.</blockquote>

[29/02/2020 - 06:55 - dieulienhoa67]

Nếu muốn người khác làm gì cho mình thì mình phải làm như vậy đối với người khác. Hôm nay mình biết Phật pháp, mình còn tỉnh táo, mình làm phước gì thì nhớ đến người khác, để mà khi mình đi rồi, người ta nhớ đến mình.

Nói đừng có buồn, nhiều khi mình đi rồi mà làm cái loại... gì đó... (nga quý), người ta làm phước ở đây rồi mình cũng lảng vảng mình chờ người ta réo tên mình lên mà chờ hoài không thấy, lủi thủi bỏ đi. Người ta làm phước mà quên hồi hướng cho mình.

Tu cái gì thì được cái đó, chứ không được cái khác. VD tôi thuyết pháp là giúp người ta về trí tuệ, chứ còn những vụ khác là không tính. VD như cái bệnh này nặng lắm nè... Cứ ngồi ăn mà người ta đút cho tận họng, cơm bung nước rót nó quên, không có nhớ cái chuyện phải cho ra. Như ngồi gần rồi len lén trong bụng nghĩ thế nào cũng cho mình cái gì. Rồi PT nghĩ đến gặp Sư mà 0 cho cái gì thì cũng kỳ. Đây là cái tiền lệ xấu, rồi tu suốt đời như vậy, cái gì cũng nghĩ là nhận của người ta hết. Có câu chuyện 2 thằng đó, chết xuống âm phủ gặp Diêm Vương. Diêm Vương hỏi bây giờ nếu đầu thai lên cõi người thì muốn gì nói đi, tao sẽ ưu tiên. Tao đang vui..

Thằng đó trả lời: dạ con cả đời chỉ muốn là thằng nhận thôi.

Thằng kia mới nói: vậy thôi con làm thằng cho. Chứ thằng nào cũng nhận hết thì sao được.

Diêm Vương mới gọi thư ký lại dặn: nè, thằng này suốt đời chỉ muốn nhận, cho nó lên đầu thai làm ăn mày. Còn cái thằng muốn cho thì cho nó làm người giàu để nó cho thằng này.

[11/03/2020 - 04:04 - vanmay260595]

Lớp mình có cái đặc biệt đó là học không lễ Phật, kết thúc không có hồi hướng. Không phải tôi không biết nhưng mà có điều tôi nghĩ thế này, có làm lễ thì không đọc cũng là lễ, mà không có làm lễ đọc cho rách miệng thì cũng chỉ kêu thôi, kêu tên giỡn chơi vậy đó. Mà hồi hướng cũng vậy, làm gì làm cũng có lòng hồi hướng. Ví dụ như là bắt đầu một cái tuần lễ giảng kinh á, tui gom bao nhiêu người vào hồi hướng á. Ví dụ như tôi nghe ai mới chết, hoặc là ai mà họ nói cho tôi nghe một chuyện gì đó thì tui không có nói ra nhưng mà trong bụng tui cũng cố ý (trong kinh gọi là tác ý) có nguyện một lời thôi đó từ đây cho đến bao giờ tôi quên, thì bao nhiêu cái phước tôi làm tôi chia hết. Rồi bữa nào tui nhớ tui hồi hướng còn tui quên quên thì thôi, giống như là tôi kí cái luôn 3 tháng vậy đó, thì kí xong quên mất tiêu là đã ký rồi. Bà con nhớ quan trọng lắm. Muốn người khác làm j cho mình thì mình cũng làm như vậy cho người khác. Hôm nay mình biết Phật pháp mình còn tỉnh táo khoẻ mạnh thì mình làm những việc nhớ tới người khác. Lỡ mai mình đi rồi đó thì cho người khác nhớ tới mình. Trong kinh nói cái này mới buồn, nhiều khi mình đi rồi, làm một cái loại khuất

mất, rồi người ta làm phước dây mình cứ lẳng vãng chờ ngta réo tên mà chờ hoài ko thấy, rồi lủi thủi bỏ đi.

Tu cái gì thì được cái đó mà vẫn thiếu cái khác ngen. Ví dụ tui bỏ thí pháp thì tui chỉ giúp ngta về trí tuệ thôi chứ còn mấy cái vụ khác thì không tính. Ví dụ như ông Sư có bệnh cái này nặng lắm nè, cứ ngồi ăn ngta đút cho tận họng, cơm bung nước rót nó quen ko có nhớ cái chuyện phải cho ra, trong bụng nghĩ lén lén tí nữa nó cho mình cái gì, đó là cái tâm bậy. Rồi Phật tử nghĩ gặp ông Sư mà k cho cũng kì, đó là tiền lệ xấu, rồi tu suốt đời vậy đó, lúc nào cũng nghĩ tới việc nhận của người ta hết. Mới có câu chuyện là 2 cái thằng đó, chết xuống âm phủ gặp diêm vương. Diêm Vương nói bây giờ sớm muộn gì tui bây cũng lên cõi người làm người trở lại, bây giờ tui bây muốn cái gì nói đi tao cho, hôm nay tao vui nè. Có 1 thằng mới nói dạ bây giờ cả đời con chỉ muốn làm thằng nhận thôi, còn thằng kia nó nói nêu vậy thôi con xin làm thằng cho, chứ bây giờ thằng nào cũng nhận hết sao mà được. Ông Diêm Vương ông nghe vậy xong ông kêu quý sứ lại ông dặn ông kêu: “Nghe nè, cái thằng suốt đời nó chỉ muốn nhận không muốn cho thì cho nó lên đầu thai làm ăn mày, còn cái thằng muốn cho không muốn nhận thì cho nó làm người giàu, để nó cho lại thằng này”. Cái chuyện nó có thể là chuyện cười, nhưng mà rất là quan trọng. Vì sao? Vì giá trị của một con người nằm ở chỗ là anh đã cho ra cái gì, chứ không phải là anh nhận cái gì, anh có cái gì. Quý vị hiểu không? Thông minh dùm 1 chút đi. Bởi vì ai cũng thích nhận hơn là thích cho nhưng mình quên 1 chuyện là giá trị thực của con người nằm ở khả năng cho chứ không phải khả năng nhận. Vì sao? Vì 1 cái thằng bại liệt nó đủ khả năng nhận đúng không? Nhưng mà nó có khả năng cho không? Nó cho cái gì? Nó cho tấm tã hả hay cho cái gì? Có muốn làm người cho đó không? Muốn nằm để cho không? Cái đó gọi là nó gương. Ví dụ như là tui biết hay có cái màn đó lắm - xạo!. Ở Việt Nam có cái chữ gọi cho trường hợp đó là nói chống chế, còn mấy sở khanh khi mà cái miệng nó dẻo á thì nó chống chế, hoặc có nhiều người họ chống chế thì khi họ cho tui cái gì tui cảm ơn họ, thì họ nói là con cảm ơn Sư mới đúng. Tui hỏi lại là sao gì kì vậy, thì họ nói là vì Sư cho con cơ hội gì đó... Tui nói cô ơi cái đó cô nghĩ trong bụng thôi, chứ cô nói ra ngoài người ta cười chết - nói dóc! Bỏ cái tật xạo thì mới lên cao được. Cô biết cái thứ mà nói xạo mai một chết làm cái gì không? Làm ca sĩ. Yes. Tin tui đi, suốt đời là thương vay khóc mướn. Biết cái đó không? Có nghĩa là vậy, nó mới vừa đánh ghen ngoài cửa là nó vô trong nó chửi chu nó hát Chuyển tàu hoàng hôn. Trời đất ơi nó hát mong sao chuyển tàu đừng đi mà nó ước cho thằng kia bị tàu cán chết, mà trong khi nó hát là chuyển tàu hoàng hôn. Nó mới vừa cầu thằng kia rớt máy bay mà nó vô nó hát chuyển bay đêm. Cho nên tui nói cái thứ mà nói dóc á, chết làm ca sĩ hết. Tui giỡn cho bà con tỉnh, chứ bà con nói cái nào nghiêm túc hiểu hông? Cái chuyện mà nói dóc làm ca sĩ cái đó là tui nói đùa, còn cái này tui nói thiệt là cái thói quen nói dóc sẽ ra 1 cái quả không có tốt. Chứ nếu tui có con, tui có bà xã tui sẽ cho họ đi hát, tui ko có coi thường cái nghề nào hết, từ cái nghề móc cống cho tới nghề làm tổng thống. Tui biết khi mà hát xạo quá tới về nằm cạnh không biết nó thật hay giả. Cái đó nói nghiêm túc. Ví dụ như tui có đọc báo về mấy thằng cha mà bác sĩ, chả mổ riết. Tối về ngủ ké bên bà xã mà bà vừa vuốt cái là mấy chả biết đưa dao vô chỗ nào á, hiểu hông?

Phút thứ 8, giây thứ 23

[21/01/2021 - 06:55 - dieulienhoa67]

Vì ban ngày mình mổ xác quen, biết chỗ này có mô, chỗ này hõm, cho dao vô chỗ nào đi cho gọn để lấy cái ra. Tối nằm ké ông xã bà xã, chợt nhớ đến lúc mà đưa con dao vô chỗ nào, nó quen.

Tui nhớ lần đầu mà xài iphone, tui ra đường mà thấy cái gì không rõ là tui muốn làm cho nó lớn ra. Mình đang lái xe mà gặp cái gì nhỏ nhỏ Không phải chuyện giỡn. Quan trọng chết người đây nè. Khi ta thường xuyên sống chết với cái gì, thì đó chính là con người của ta. Nhớ! cái đó lớn chuyện lắm. Cho nên trong Kinh mới nói có 4 loại nghiệp. Đó là:

- Thường nghiệp, tức là cái nghiệp mình làm thường, vd như Thầy giáo thì tiếp xúc với phấn trắng bảng đen, hiểu 0? Đó gọi là thường nghiệp.

- Trọng nghiệp là những nghiệp lớn lao, vd chuyện thiện như là mình cất chùa hay là cứu mạng ai. Còn chuyện ác là mình đốt chùa hay là giết ai.

Nói thiện ác, tui mới nhớ 1 chuyện: Bữa đó cô giáo bắt đầu lớp học thì cô mới kêu cả lớp nói: 13 em đứng dậy, tuyên dương bạn David, bữa nay bạn làm 1 việc tốt là đưa 1 bà cụ qua đường. Cả lớp

vỗ tay. Bữa sau, cô giáo bắt đầu lớp học, thì 12 đưa nó giơ tay lên : thưa cô hôm nay tụi em cũng làm việc tốt, cô tưởng thưởng tụi em. Hỏi tụi em đã làm gì? Nói mười mấy đứa tụi em đưa 1 bà cụ qua đường. Cô hỏi tại sao 1 bà cụ mà lại cả lớp đưa? Nói : vì bà không muốn qua. Nó hiểu trong đầu là cứ đưa qua đường là có phước. Thế là người ta đang đi ngon lành, nó đề bà ra nó khiêng. Bà cụ giãy, nhảy như điên nhưng nó đâu có màng! Nó nghĩ cứ đưa qua đường là coi như xong. Thế là mười mấy thằng nó đề bà già vác qua đường rồi nó vô nó tính sổ cô giáo.

Ở đây mình học Đạo là mình đã trên 18 tuổi rồi. Mình phải hiểu thế nào là nghiệp thiện. Là những nghiệp lớn bé được thực hiện bằng ...

Tui sắp qua đây là người ta nói tui thế này: Dân VN cái gì cũng dám nói, dân New York cái gì cũng dám mua, dân Sydney cái gì cũng dám làm. Nghe đồn vậy thôi!

11:21

[16/02/2021 - 11:38 - dieulienhoa67]

Nghiệp thiện là gì? Là tất cả những suy nghĩ, hành động lớn bé được thúc đẩy, được tác động bởi lòng lành. Đó là thiện nghiệp.

Ác nghiệp thì lật ngược lại; những suy nghĩ hành động lớn bé nào được tác động bởi ý xấu.

Thế nào là trọng nghiệp? Trọng có nghĩa là lớn. Trọng nghiệp có nghĩa là nghiệp thiện, nghiệp ác nào mà hội đủ 3 yếu tố sau: 1. đối tượng của hành động đó là ai? Đối tượng tập thể thì cái quả lớn hơn đối tượng cá nhân, đối tượng đức độ thì quả lớn hơn đối tượng kém đức độ; thứ 3 nữa là tâm tư cầu người đang thực hiện nghiệp đó. Nghe kịp 0?

Nữa, dốt mà nổ. Chữ tác ý là chữ tui chửi ra rá 3 năm nay. Mà cứ xài hoài. Tác ý từ tiếng Phạn là Manasikāra, chữ đó 0 dùng chỗ này. Mà chỗ này phải xài chữ cetanā. Chữ tác ý có nghĩa là trong 13 thành tố tâm lý, trong đó có tư và tác ý. Cetanā và manasikāra khác nhau chỗ này:

Các vị có thấy người ta cầm mũi khoan 0? Vì nhắm đến mục đích, lý do nào mà tôi dùng mũi khoan đó >> đó là cetanā; còn manasikāra là canh sao cho mũi khoan đừng có trật mà khoan trúng. Hiểu 0? Tôi làm việc khoan lỗ 1 cách cố ý, 0 phải ngẫu nhiên hay vô tình, 0 phải random, thì cố ý đó là manasikāra, là tác ý. Còn Cetanā là tui dùng lỗ để làm cái gì. Hai cái này khác hay giống? Khác phải 0? OK. Làm ơn từ nay bỏ dùng chữ tác ý. Xài lộn mà cứ xài hoài. Giống như VN có nhiều chữ nói trật mà nói từ đời ông cố tới đời cháu ngoại, nói suốt mà 0 biết sửa. Mình đi nhờ xe, đi nhờ tàu thì kêu là cái gì? Quá giang. Rồi, vị nào vừa nói thì im. con những người chưa nói, tôi hỏi đó là gì? là cái gì giang? Tôi nghe có người nói có giang, đúng 0? Có nghe 0? Họ nghe 0 kỹ, họ nghe nói rồi quen miệng chứ 0 hiểu chữ quá giang là cái gì. Quá là qua. Quá giang nghĩa là đi nhờ 1 đoạn thôi, chứ 0 phải đi hoài. Đò dọc mới đi lâu. Quá giang là đi hitchhike, đi 1 khúc ngắn thôi. Nghe kịp chưa? Là đi nhờ, đi tạm 1 đoạn, mà cứ nghe người ta nói mà 0 hiểu. Thứ 2 là cái trái mà đấng đấng sần sùi nấu canh kêu là trái gì? cái gì qua? Khổ qua. Còn cách khác nữa 0? Hủ qua. Chính xác. Hủ trong tiếng Hán có nghĩa là thú, qua là dưa. Hủ qua là dưa thú. Khổ qua mới là dưa đắng. Khổ là đắng. Hủ giống như là hủ bại. Hủ là thú nát. Cứ kêu là hủ qua riết. Tôi mới nói đừng có ăn, dục. Không, hôm nay ăn hủ qua. Tôi nói dục đi. Tôi nói khổ qua thì ăn, hủ qua thì dục. Vì cái khổ qua là trái đắng đắng em ăn, còn hủ qua là đem dục. Mà bà biết mình thích ăn cái đó, suốt đời cứ đề mình ra cho ăn hủ qua. Coi như lộn mà cứ nói suốt luôn.

Cho nên trọng nghiệp là nghiệp thiện ác nào mà được mình thực hiện nhắm vào đối tượng đức độ hay 0 đức độ, tập thể hay cá nhân. Và tác dụng của hành động đó. VD như là mình muốn giết cái nhân vật đó. Cái nghiệp đó nặng. Giết thành hay 0 thành 0 biết nhưng mà cái ý là mình muốn giết ng ta chết hoặc là mình muốn làm cái gì đó mà nhắm đến đám đông. Hiểu chưa? VD mình giàu rồi mình gán máy lạnh cho tập thể đến đây nghe pháp. Còn mình nghèo quá thì mình đi mua tấm thảm chùi chân bằng xơ dừa. Mình nghèo mình chỉ mua cái đó mình để. Bà con tới đó họ chùi giày. Hiểu 0? Công đức lớn vô cùng. Mình tuy nghèo nhưng vẫn có thể làm cái việc nhắm đến đại chúng chứ đâu mắc mớ gì mà phải làm chuyện lớn. Nghèo như quỷ mà làm sao, tiền đâu mà làm chuyện lớn? Thôi thì mình bắt chước bà (mẹ Therasa???)... của đạo Thiên Chúa, đạo Cơ Đốc: Khi ta 0 làm được việc lớn thì ta có thể làm việc nhỏ bằng trái tim lớn. Nghe kịp 0? Còn Phật tử VN, khi 0 thể làm chuyện lớn thì ta làm lớn chuyện.

18:17

[16/05/2021 - 01:48 - dieulienhoa67]

Cái đó là học lộn sách. Việc nhỏ bằng trái tim lớn, vd như hồi này tôi nói, là mua tấm chùi chân bằng xơ dừa. Chính vì tôi đi giảng, tôi hay lo ng nghèo nên đệ tử tôi toàn những người bán vé số 0 hà. Đi giảng bao nhiêu năm 0 cất được cái cốc. Ở ngoài cửa lối ghi là ở đây 'for Nail only' dành cho dân làm nail thôi!

Có nhiều cách làm thiện lắm. Nghèo quá mua mấy cái ly giấy bán sold đó, hoặc là giấy napkin, tissue để đó cho đại chúng dùng. Còn 0 thì mua nhiều nước suối . mấy chục đồng, để đó cho ng ta dùng. Tuy là số tiền nhỏ, mình nghèo, nhưng đó là nghiệp thiện lớn vì phục vụ cho đại chúng. Chứ đừng nghĩ là tôi nghèo rồi lười thủ vô cảm cây nhang rồi trốn mát là bậy.

Thật ra chúng ta hoàn toàn có thể làm nghiệp lớn, nghiệp lành với 1 cái này. Như trong Kinh nói Bồ Tát Thích Ca Mâu Ni, trong đời quá khứ Ngài gặp 1 đức Phật Chánh Đẳng Giác, lúc đó Bồ Tát nghèo dữ lắm. Ban đầu Ngài cũng sống như suy nghĩ của người đời, là ông Phật này đệ tử đông mà dân giàu, chắc cỡ mình thì Phật 0 có dóm. Sau mấy lần Ngài len lén nghe Pháp, Ngài nghe lời Phật Ngài mới nghĩ Đạo này đâu phải Đạo dành cho ng giàu, mà Đạo này dành cho hạng có trí. Ngài khôn nên nghe giảng, ngài hiểu ra như vậy. Khi hiểu vậy, nhưng do Ngài nghèo, cho nên là 'đừng tự hào tôi nghèo mà tôi học giỏi, nhưng hãy hỏi vì sao tôi giỏi mà tôi vẫn nghèo'.

Thì Bồ Tát ngài mới suy nghĩ: mình nghèo thì làm được cái gì?

Hôm sau Ngài đi làm công, ng ta cho ngài số tiền nhỏ thôi, Ngài mua 1 chén mè về rang thiết thom. Đến bữa để bát đại gia họ đứng đông như quân Nguyên. Ngài mới đứng ở vòng ngoài cầm chén mè rang, suy nghĩ rằng: con nghe Phật Pháp, con hiểu Phật Pháp, thì Phật lực là vô biên, Thánh chúng là... (chỗ này ai đó ho nên 0 ghi được, ng thính pháp nếu ho vui lòng lấy khăn chặn nơi miệng để giảm thanh, 0 làm cản trở người nghe, tổn phước) nếu có làm lành là công đức vô biên. Nếu 3 điều này có thật, thì con xin 0 có 1 hột mè nào bị rớt ra ngoài.

Mà Bồ Tát đứng cách đức Phật xa mấy lớp người như vậy, nguyện xong Đức Bồ Tát cầm bát mè rải lên. Không rớt ra ngoài 1 hột.

Đức Phật Chánh Đẳng Giác và mấy chục ngàn vị Tăng đều nhận hạt mè vào bình bát hết.

Ngài thấy như vậy thì da gà da vịt nó nổi cuộn cuộn. Tôi đọc tôi còn sốc mà. 22:06

[19/05/2021 - 02:21 - dieulienhoa67]

Cho nên trong giờ cận tử chỉ mong là được ra đi trong niềm vui ròn rợn. Minh sống sao mà để khi chết, mình chết bằng sự sung sướng.

Có 3 kiểu chết: 1 là chết với cái thiện, sung sướng . 2 là chết trong sự chán chường buông bỏ. 3. là chết trong sợ hãi tiếc nuối.

Cái chết 1 chết bằng sự sung sướng ròn rợn là quá tốt. Cái thứ 2 tệ hơn là chết bằng sự chán chường. Trong Kinh Phật dạy nếu 0 chết bằng kiểu 1 được thì bằng kiểu chết 2, nghĩa là hiểu rằng: cũ rồi, nặng nề rồi, hơi hám dơ bẩn, mỏi mòn lắm rồi, thôi đi lấy đồ khác xài. Ra đi bằng tâm trạng đó vẫn lành hơn kiểu chết 3: sợ hãi hoặc tiếc nuối luyến lưu , 0 chịu đi, nằm ngáp ngáp hoài, tổn nước biển, hiểu 0?

Trọng nghiệp là nghiệp (thiện) mà lớn, nặng

Thứ 2 là thường nghiệp là những nghiệp mà làm hoài mỗi ngày. VD như tôi đã đủ tiền làm thiện việc rồi. Muốn bà con qua đó là quen với các truyền thống. Ai thích Thầy Viên Minh (vd vậy) thì cứ qua đó, lấy cốc ở rồi tu theo kiểu Thầy Viên Minh. Hoặc muốn tu theo kiểu Thầy nào thì cứ vào mà tu kiểu đó.

Cách 2 là qua rồi tôi sẽ mời thầy bản xứ (Miền Điện) về dạy.

Hướng 3 là ông nào dắt mình mình đi thì đứng dạy mình.

Tôi muốn thành lập thiện việc là sao? bà con sẽ tập trong 1,2 tuần lễ để mà nghe tâm vọng động 0 yên. Nghe lời tôi đi. Nấu vài nồi cơm trắng sáng sớm khiêng ra đường . Sáng nào cũng có (Sư khát thực) hết. Các vị Tăng Ni đi đồ đường. Minh cứ làm 1 ngày 2 nồi, 1 nồi chừng 10 lít gạo. Ngày nào cũng làm 2 nồi xong rửa tay, tắm rửa ngồi thiền. Ngày nào cũng vậy. Chừng 5,7 ngày , tâm sạch trở lại. Có nhiều cách để làm cho Chánh Niệm về.

1. Là coi mình có hứa ai điều gì mà chưa làm, làm phiền ai điều gì mà chưa xin lỗi. Bây giờ mình đang sống phóng dật nên 0 biết chuyện đó nó quan trọng lắm.

Bình thường mình chửi ng ta xong rồi vô trùm mền ngủ, giận chửi xong rồi ngủ. Nhưng khi ngồi thiền rồi thì tâm nhạy lắm. Mình lỡ làm phiền ai mà chưa xin lỗi, lỡ hứa ai điều gì mà chưa làm tròn thì tâm nó 0 yên, very sensitive. Khi mình tu lâu ngày thì rất nhạy cảm, sensitive.

Trong Kinh dạy mình 2 cách tu tâm:

- 1 là có lúc giữ tâm như nền gạch, có lúc giữ tâm như nền đất. Có nghe cái này chưa?

Giữ tâm như nền đất là sao? Đất với bụi là 1, đúng 0? Có bao nhiêu bụi rớt xuống thì cái nhà đất nó vẫn bình thường. Vì đất với bụi là 1. Cũng có lúc hành giả phải giữ tâm đừng đừng trước mọi sự ở đời. Đời là vô thường, ai chửi cũng vô thường, tất cả đều vô thường. Trường hợp đó gọi là tu mà biến tâm như nền đất.

Còn tu biến tâm như nền gạch là sao? Có lúc mình cần khả năng sensitive để cho cái gì xuất hiện là biết ngay. ở Ngũ Giác Đài họ dùng cửa có chiếu tia lazer rất nhạy. Bất cứ vật gì đi qua, mắt thường 0 thấy, nhưng có vật thể đi qua thì nó cắt đứt dòng ánh sáng lazer, lập tức cái alarm nó reo lên. Người tu cũng phải tu cho đến lúc cái alarm nó nhạy như vậy đó. Tâm mình cũng y chang như vậy. Khi đến 1 lúc nào đó, hành giả Tứ Niệm Xứ đương nhiên 0 có thần thông, nhưng hành giả Tứ Niệm Xứ mà tu miên mật thì họ cũng có khả năng bén nhạy gần như thần thông. 27:30

[21/05/2021 - 02:52 - dieulienhoa67]

Thí dụ: họ 0 có thần thông nhưng họ tu Chánh niệm về thân thọ tâm pháp.

Người tu niệm thân lâu ngày thì họ làm việc nhẹ nhàng chính xác cẩn trọng, luôn làm việc với Chánh niệm.

Người niệm tâm, niệm thọ, niệm pháp lâu ngày mình vẫn cảm nhận được mình mà mình mơ hồ cảm nhận được người khác nữa. Mình cư xử rất là chừng mực, rất là đẹp chỉ vì hiểu được mình và người. Cái bén nhạy lâu ngày nó lan tỏa qua tới ng khác. Cho nên quý vị phải tin chuyện từ trường của lòng người. Tại sao cái tâm mình 0 có khả năng cảm được người khác? là vì nó yếu, lãng xãng. Mỗi lần mình nổi điên lên, nhìn mặt mình là ng ta muốn dọng rồi, phải 0? Lúc đó thân mình đủ mạnh để làm cho cái mặt của mình nó ra lửa. Đó là pháp ác.

Còn pháp thiện là mỗi lần mình có thiện tâm, nếu đủ mạnh thì người ta cảm nhận có 1 làn sóng gọi là positive wave.

Ở Thái Lan có 1 vị thiền sư nổi tiếng tu tập từ tâm. Ngài chưa cần nói, chỉ cần ngài ngồi mình tới đánh lễ thôi là nó mát. Cứ lại gần là thấy mát. Có người bị đau đến gần, Ngài 0 đụng, chỉ cảm cái quạt ngài quạt và nói: thôi, duyên đến rồi đi, là người đó hết đau. Hay lắm.

Ở rừng núi có con voi dữ ở trong rừng ra phá làng. Tình cờ lúc đó ngài đi hành đạo gần đó. Người ta mới nói ngài thì ngài nói: đâu có ai dữ đâu, tự mình dữ trước người ta mới dữ.

Người ta 0 tin. Ngài mới nói: mình 0 thử sao mình biết. Ngài mới hỏi thời gian địa điểm con voi dữ ấy hay ra. Ng ta nói sau mưa thì nó hay ra. Ngài 0 có ý khoe nhưng muốn mọi người biết tâm từ có sức mạnh thì ngài ra ngồi đúng chỗ ấy. 29:57

[22/05/2021 - 01:41 - dieulienhoa67]

Sau cơn mưa, mùi đất mát mát, mùi rẫy thơm thơm, chàng voi mới từ trong núi mò ra đi lừng lững. Ngài ngồi gốc cây thì đứng dậy nhìn nó. Nó đi tới ngài, ngài cũng đi tới nó. Nó chậm lại, nó thấy mát. Theo mình hiểu là nó feel. Trong Kinh nói mấy người định lực mạnh, khi đến gần, họ cảm giác như con đến với mẹ. Chuyện đó có thật, nó mát và nhìn người đó lành dữ lắm.

Sẵn đây tôi nói luôn việc này dù khó tin: tại sao ng đẹp có sức hút? Trong Kinh nói là do phước kiếp trước họ tu từ tâm hay tu phước giúp người cho nên đời sau sanh ra dù họ cà chớn bằng trời, nhưng nét mặt đó là nét mặt của người lành. Cho nên phụ nữ đẹp hay lắm. Con mắt người đẹp nó hay hiền.

Có 1 cái nhà xác kia, có phóng viên vào để làm 1 bài phóng sự về xác chết. Ông thấy có 2 cái xác đen thui, 1 cái xác co rúm sợ hãi còn 1 cái xác tươi cười. Ông mới hỏi người giữ nhà xác nguyên do. Thì được trả lời: 1 ông bị điện giật, 1 ông bị trời đánh. Ông bị trời đánh là ông có cái xác tươi cười. Hỏi tại sao lại cười? Ông đó cả đời 0 quen biết ai, bữa đó bị trời nháng, tưởng chụp hình nên cười...

OK tôi muốn nói đến sức mạnh nội tâm. Khi mà anh ác thì anh có 1 cái sự lan tỏa. Từ Bio-plasma là từ tiếng Latin dùng để diễn tả hào quang. Bây giờ người ta đã chụp được cái đó. Có nghĩa là khi anh

nổi nóng thì anh có 1 quang sáng có màu khác. Khi anh vui, vị tha, cái quang sáng nó khác. Hoạt động điện nào của mình nó hoạt động, tạo ra những thứ gọi là hào quang nhưng mà vì nó quá yếu, quá mờ nhạt cho nên mình 0 thấy. 33:47

[23/05/2021 - 02:54 - dieulienhoa67]

Chứ thật ra chuyện đó rất bình thường. Nghĩa là mình thấy 1 tép tỏi đập dập sẽ tỏa mùi không giống hoa lài.

Mình tu chủ yếu 0 phải là tạo ra tác động trên người khác. Mình tu là để giải quyết cái phần con người này trước đã. Nhưng mình phải tin 1 chuyện, là bên cạnh chuyện làm thiện làm ác còn điều thứ 2 là làm gương cho ng khác nhìn. Trên đời này làm gương có nhiều cách. Nói cho ng ta nghe cũng là gương. Người ta nhìn mình để bắt chước cũng là gương, người ta nhìn mình để tránh, đừng giống mình cũng là gương. Làm gương có nhiều cách, nhiều trường hợp lắm. Chứ gương 0 chỉ là 1. Có gương xấu, gương tốt.

Bài giảng sáng nay tôi phân tích vũ trụ con người theo giáo lý A Tỳ Đàm là sao. Có 2 phần là phần vật chất và tâm pháp. Phần vật chất là từ núi sông cây cỏ cho đến thân sắc con người nằm gọn trong 4 Đại (Đất Nước Lửa Gió). 4 Đại này phải định nghĩa theo định nghĩa Phật Pháp.

Đất là cứng mềm, nặng nhẹ, mịn nhám

Nước là tan chảy, quẩn tụ và kết dính.

Lửa là tất cả các nhiệt độ nóng và lạnh.

Gió là những trạng thái xê dịch, di động, áp suất và thúc đẩy.

Bốn đại cộng lại là nền tảng vật chất cho mọi sự ở đời. Từ thân xác con người cho đến những gì bên ngoài chúng ta, trong thiên nhiên.

Tâm pháp là gì?

Là những gì thuộc về đời sống tâm linh, đời sống tinh thần của chúng ta; gồm có 2: 1 là tâm tốt, 2 là tâm xấu.

Tâm tốt/xấu có cấu tạo căn bản giống nhau. 1 bare knowing (tâm) + 13 neutral factors (tâm sở trung tính).

Tâm thiện/ác đều giống nhau cái này. Nhưng mà nó khác nhau ở cái đuôi.

Vậy là mình có bản đời sơ sơ, hiểu được thế nào tâm và vật.

Riêng phần tâm thiện thì có 2 nhánh. - 1+13 + 25 = tâm thiện

Nhánh 1 là của người hiểu được 4 Đế là gì. Thì Thiện này 0 cho quả. Vì đã ớn quá rồi.

Nói cách khác là ở đời có khi mình cho mà muốn nhận lại, có khi cho mà 0 muốn nhận lại, đúng 0?

Vị Thánh y chang như vậy. Ta cho con nhưng 0 muốn con trả lại ta>>> Vị Arahant. 38:49

[24/05/2021 - 02:53 - dieulienhoa67]

Trong Kinh nói điều này nghe rất là nghịch lý: Cúng dường bố thí cho ng nào là lòng họ 0 có mong cầu thì phước rất lớn. Còn mình bố thí cho ng nào mà có ý trông đợi thì công đức nhỏ. Khi lòng mình 0 muốn gì hết, 0 mong cầu gì hết thì lúc đó mình trở nên khả kính, là đối tượng phước điền. Lúc nào mà lòng mình còn mong mong thì lúc bấy giờ mình trở thành 1 cái chậu đất khô chứ 0 phải là ruộng phước điền phì nhiêu. Cái chậu đất là đã nhỏ rồi, mà còn bị khô nữa. Còn nếu mình 0 có lòng trông đợi thì lập tức mình trở thành cánh đồng phì nhiêu để cho ng ta tha hồ gieo. Do đó trong Kinh mới nói Vị Arahant là vị khả kính, đáng cúng dường là bởi vì các Ngài 0 có trông đợi cái gì từ cuộc đời. Còn mình, kẻ mà được cúng dường cứ mong ng ta cúng, còn kẻ đi cúng dường thì mong được phước lớn. Hai cái mong cầu này cộng lại thành công đức nhỏ.

Còn cái này mới ghê. Lần đó Đức Phật đang ngồi ở Chùa. Ngài có thiên nhãn nhìn thấy ở 1 ngôi làng xa nọ đang có 1 buổi cúng dường diễn ra. Ngài nói với chư Tăng: Nay các Tỳ Kheo, hôm nay ở cuối miền chiêm bao ấy, có 1 lễ trai Tăng hội đủ tiêu chuẩn để làm nên công đức cực lớn, Đó là: kẻ nhận cúng dường là Xá Lợi Phất, Mục Kiền Liên và 500 La Hán. Kẻ cúng dường chỉ cúng dường vì lòng tôn kính Chánh Pháp, tôn kính chư Tăng chứ 0 cầu công đức. Người nhận buông mà người cúng cũng buông, 2 cái buông cộng lại thành nguyên 1 buông.

Khi hiểu Kinh như vậy mới thấy: Ô, thì ra đời sống Chánh Pháp là buông.... Bởi tôi hay kể hoài câu chuyện mà Ông Hòa Thượng thấy trong chùa hay gây gổ nhau, ông mới kêu Phật tử hùn tiền đúc cái chuông khác. Phật tử hỏi: cái chuông này được rồi mà Thầy. Ông nói: 0, cái chuông này mỗi lần

đánh nghe cái chữ bon, rồi chen, bon chen, bon chen, 0 có tu được. Phải đúc cái chuông mà đánh nghe kêu chữ buông thì cái chùa này mới yên. 41:46

[25/05/2021 - 02:52 - dieulienhoa67]

Thích câu chuyện đó lắm. Và cái chuông, nên kêu là cái buông mới đúng. Cái nào cũng buông hết. Khi người ta nghe chữ buông, lòng mở, tay cũng mở. Và tôi cũng đề nghị, cái trống 0 nên dịch là drum mà nên dịch là empty. Dịch như vậy người ta biết mình dịch trật. Mình mới nhân cơ hội đó giải thích cho nghe.

Mới biết Đạo thì mình give. Biết Đạo rồi thì mình give up. Đa phần chỉ biết to give, nhưng give phước nhỏ, give-up phước mới lớn.

Cho nên tôi có 1 đề nghị nho nhỏ. Nếu 1 năm mình có ngày Thanks - giving Day, thì 1 năm mình cũng nên có 1 ngày Forgiving Day- buông bỏ. Bỏ được thì bỏ vì Đạo Phật là Buông.

Người tu Phật chia thành 2 nhóm: nhóm 1 tu để thành Thánh và nhóm 2 tu để 0 còn phàm. 2 nhóm này khác nhau.

Người mà tu để thành Thánh, nó hơi thương mại, commercial. Tu để Được cái gì. Thật ra, tu 0 phải là để Được cái gì, mà là tu để 0 còn phàm nữa. Nó tốt hơn. Nó an toàn hơn, là vì mình là phàm. Mình hiểu rõ Phàm ra sao. Mình tu bao giờ thấy cái Phàm đó 0 còn sót nữa là OK. Còn tu để mong thành Thánh. Nào giờ đâu biết Thánh vuông tròn dài ngắn ra sao. Bữa nào thấy lạ lạ tưởng là Thánh rồi ra mua xi măng về đúc tòa ngò thì thấy mù nội. 43:41

[26/05/2021 - 02:58 - dieulienhoa67]

Cái này tôi đã gặp rồi. Cứ gặp mình là nổ banh xác. Nào là đệ tử của vị này, vị nọ, Ngài Hộ Tông, Ngài Giới Nghiêm... Chuyện đệ tử ai 0 quan trọng. Quan trọng là mình đã học được cái gì, tu được cái gì và mình đã buông được cái gì. Thầy có vĩ đại là chuyện của Thầy. Chuyện của mình là chuyện tu của trò nè. Học với ai 0 quan trọng. Quan trọng là bây giờ tôi đã ra cái giống gì rồi. Dù ng ta nói: Thầy giỏi thường có trò giỏi nhưng học trò giỏi chưa chắc là có Thầy giỏi. Hoa hậu đều là ng đẹp nhưng ng đẹp chưa chắc là hoa hậu.

Quay lại bài giảng: thường nghiệp là cái gì mình làm hoài, trọng nghiệp là nghiệp thiện/ác quan trọng. Vì sao là quan trọng? có 3: 1 là đối tượng, 2 là nội tâm của người làm và 3 là tác dụng của việc làm ấy.

Thứ 3 là khinh thiếu nghiệp: là những nghiệp thiện ác mà mình làm lai rai. Lâu lâu ngừng đềm đo cho người homeless 2\$, 1 năm làm được 3 lần = 6\$. Hoặc lâu lâu hùn phước làm từ thiện chút đỉnh. Cái này quan trọng, quý vị để ý: người 0 tu Tứ Niệm Xứ thì 0 tin vào chuyện này: tại sao mà có những ngày, mình thức dậy cảm thấy vui, mà 0 biết chuyện gì mà cứ cảm thấy vui, trong người khỏe như vậy. ban ngày mà thấy trời xanh mây trắng nắng vàng, ai cũng đẹp, ai cũng dễ thương, lòng vui vẻ. Lúc đó ai mà đi quỳn tiền là hên. Vì đó là phước nghiệp quá khứ nhằm ngay bữa đó nó trở quả. 47:18

[28/05/2021 - 02:12 - dieulienhoa67]

Có bữa ngồi thiền, vừa bắt chân vô là niệm ngay, thành tựu như ý, chánh niệm đầy đủ, hơi ra hơi vào, thân thọ tâm pháp đều thông suốt. Muốn niệm thân là ra thân, 0 sót thứ gì. Hơi thở ra vào dài ngắn biết rõ. Niệm thọ là khổ lạc, ưu hỷ xả, niệm rõ ràng 0 sót. Niệm tâm là tâm thiện tâm ác, ... đều rõ.

Nhưng cũng có những bữa bực bội, ngủ dậy 0 biết ai chọc gheo gì mà thấy bực bội quá, nhìn gì cũng thấy 0 vừa ý. Người ta dọn điểm tâm mình cũng 0 muốn ăn. Ra cửa nhìn trời đất cũng thấy 0 vui, người thì đau rêm tùm lum, ngồi thiền cũng 0 xong, mà vô lễ Phật, tâm cũng 0 được suông. Bữa đó là ác nghiệp trở.

Bởi vậy trong 1 ngày 24 giờ, trừ ra lúc mình ngủ, thì phần lớn thời gian còn lại đều là tâm tâm bậy hết.

Tôi hỏi quý vị: tâm xấu nhiều thì quả xấu nhiều theo, có đúng 0? Rất là khoa học. May là bây giờ biết Đạo mà tâm xấu vẫn nhiều hơn tâm thiện. Điều đó cho thấy trong quá khứ, mình có tâm thiện quá ít so với tâm bất thiện/ xấu. Từ đó suy ra: tâm xấu nhiều bao nhiêu thì quả xấu nhiều bấy nhiêu.

Cho nên đừng coi thường Kinh Thiểu Nghiệp. Suốt 1 ngày tâm ác mình nhiều lắm, mà mình phải có gan nhìn nhận điều đó. Con mà cứ hưỡn hưỡn là thiện niệm 0 hà..... thiện niệm ở ngoài miệng chứ ở ngoài là áo lam, trong là dao lam. Cái đó là 0 xái được, hiểu 0?

Cho nên Niệm là phải từ trong Niệm ra, chứ 0 phải Niệm ở ngoài Niệm vô.

Ngay cả bệnh cũng vậy: có những loại thuốc thì mình thoa, có loại bệnh thì thoa thuốc là khỏi, có loại bệnh phải gây mê và mổ. Chứ 0 phải thuốc nào cũng xức ngoài da. 49:46

[29/05/2021 - 02:39 - dieulienhoa67]

Đó gọi là Kinh Thiểu Nghiệp. Còn nghiệp thứ 4 là Cận Tử Nghiệp. Nghiệp này mới mệt nè. Là những nghiệp thiện/ác mà mình thực hiện lúc đang hấp hối. Trong Kinh ghi: trong các loại nghiệp đó, mỗi nghiệp có 1 sức mạnh riêng. Vd đối với người sắp chết thì cận tử nghiệp rất quan trọng. Nếu lúc cận tử 0 có gì đặc biệt, mình 0 làm gì hết thì anh Trọng nghiệp mình đã làm mấy chục năm về trước, sẽ đóng vai trò tiếp theo. Nếu 0 có cận tử nghiệp đặc biệt, 0 có trọng nghiệp đặc biệt thì anh Thường Nghiệp, tức là cái gì mình làm hoài, sẽ nhảy vô đưa mình đi tái sinh. Nếu 0 có thường nghiệp thì mới đến anh thứ 4 là Kinh Thiểu Nghiệp. Trong Kinh nói: trường hợp nào Kinh Thiểu Nghiệp phát huy tác dụng? là khi được hộ niệm. Người chết cận tử được hộ niệm. Theo Nam Tông thì chỉ tính (hộ niệm) người cận tử chứ 0 hộ niệm kẻ chết rồi. PT VN đa phần là chết rồi, lạnh ngắt cũng tụng luôn. Trong Kinh Điển Pali 16,000 trang, 0 có 1 trang nào nói rằng Đức Phật và chư Tăng cùng nhau đứng vây quanh xúm xít bên cạnh cái xác lạnh ngắt để thuyết pháp và tụng kinh. 0 bao giờ có. Toàn là đến thăm bệnh và trợ niệm cho người đang tử. Và 0 phải ai Ngài cũng làm chuyện đó. Ngài biết người nào có nghe được, hiểu được, có làm được thì Ngài mới làm. 51:43

[30/05/2021 - 02:25 - dieulienhoa67]

Chứ còn mình bình thường biết má mình 0 khoái thầy chùa, có 2 chị em khoái thôi, tới hồi má sắp tử đi rước Thầy Chùa về. Lúc đó má nổi điên lên mà 0 nói ra được, mình 0 biết, vẫn cứ Sadhu. Cho nên Thầy khác thì tôi 0 biết, nhưng với riêng tôi, những người mà đến hỏi ý thì tôi nói: bà cụ, ông cụ lúc bình nhật có quý mến Thầy Chùa 0? Nếu 0 thích thì làm ơn đi xa xa dùm. Chứ lúc ng ta đang thênh thang đường mây mà gặp những ng họ 0 thích thì sẽ nổi điên lên.

Cách đây mấy bữa, ng ta cho tôi coi 1 cái clip, người em gái đang trợ niệm cho ng chị hấp hối. Người chị thì 'tay bắt cánh chuồn' rồi. mắt thì đã hết tạng rồi, mà người em cứ quy Y Phật/Pháp/Tăng, đọc đi chị, đọc đi chị. Người ta đang mệt đừng có ép. Lúc đó tôi coi clip, live, tôi góp ý liền: đừng có ép người ta đọc theo mình, mình chỉ đọc cho ng ta nghe. Thứ 2, hỏi ng ta có muốn nghe 0. muốn thì nháy 2 cái, 0 thì nháy 1 cái. Nếu 0 nháy được thì để yên cho ng ta đi.

Hộ niệm phải có kinh nghiệm. Chứ còn thông thường mình giúp ng ta, làm theo cách mình muốn chứ 0 quan tâm đến chuyện ng ta muốn hay 0. Mà những ng ngập ngập, có khi họ tức muốn điên nhưng 0 nói được.

Có anh chàng chết làm a tu la, anh đứng ở đầu giường khóc rí rí mà đưa em nói: em đã làm hết cách. Chư Tăng tụng kinh cho anh, em còn khuyên anh niệm Phật mà tại sao anh lại chết làm a tu la?

Anh mới đáp: anh dặt em vào đạo mà. Anh thích chư Tăng, nghe Pháp lắm. Anh cảm ơn em. Anh biết em thương anh. Nhưng mà anh làm a tu la là vì bữa đó em quỳ lên bàn tay của anh. Anh chết làm a tu la, bị đọa, 0 phải vì ác nghiệp mà chỉ vì cái đầu gối của em. 54:14

[31/05/2021 - 02:47 - dieulienhoa67]

Em càng thương em càng nghiền cái đầu gối lên tay anh. Mà em 180 pound còn anh chỉ là 1 nắm xương, em nghiền như vậy thì còn gì là bàn tay.

Chuyện thật là như vậy: người hộ niệm 0 biết cách nên làm cho ng được hộ niệm ra đi trong tức tưởi và đau đớn.

Có nhiều việc lạ lắm. Vd như thấy bà má mấy nay 0 ăn, mình nóng ruột nên đổ sâm. Trong khi má thở 0 ra hơi mà cứ đổ nước vô má thở 0 được. Má muốn trống để má thở mà mình cứ đê ra đổ sâm vô. Cái thứ đó chết mà siêu thì tôi chết liền. Tức quá mà. Lúc đó chỉ muốn lấy hơi thở mà mình lại đê nước mình đọng vô. Uống đi má, uống đi má.

Việt Nam mình có những hiểu biết sai lầm. Nó có 2 cách uống thuốc bổ. 1 là uống để bổ sung cái thiếu, đó là cách uống khoa học. Còn VN mình thấy bổ là đê ra bắt ăn. Đây là chuyện bậy. Ngày

nghèo đói ăn rau luộc thì thôi. Khi giàu thì đề bà má ra cho ăn đồ bỏ. Trong khi đó 0 biết rằng đồ bỏ nó 0 tốt như mình nghĩ. Cơ thể con ng mình như chiếc xe. nếu chiếc xe ấy cần 18 con bù loong thì lắp vô 18 con là đủ rồi. Chứ 0 phải thương quá thì mua nguyên 1 núi bù loong về nhét vô chiếc xe. Thiếu mấy con thì mua bấy nhiêu lắp vô, đủ rồi thì thôi. Còn VN cứ mua đồ bỏ dụng vô, cho nên cứ giàu là chết yếu. Mà tới khi ra mộ rồi vẫn 0 biết là chết vì sâm, vì yến, vì lộc nhung, vì linh chi...

Quay trở lại: Phật Pháp dạy ta 1 điều: đầu 0 chỉ là chỗ để đội nón mà còn là chỗ để suy nghĩ. Đa phần chỉ dùng để đội nón 0 à. Mình hộ niệm cũng phải có kinh nghiệm đó. Nên nhớ lúc sắp chết, tâm ng ấy như đèn leo lét trước gió, như kẻ chết đuối đang quơ quào tìm cái phao. Lúc đó mình liệng cái gì thì ng ta chộp cái đó. Mình liệng nhằm cái tào lao là chết ng ta, hiểu 0? 57:26
[02/06/2021 - 03:15 - dieulienhoa67]

Mà vì lúc bình thường 0 chịu hiểu cái đó, 0 chịu nói chuyện với người nhà, ăn rồi lo đi kiếm tiền. Tới lúc sắp chết thì con đối xử theo kiểu của nó, đừng trách. Có con phải dạy con cả về tinh thần, về tri kiến. Chứ 0 phải thương con là để tiền 1 núi cho con. Nó vừa ăn vừa cười mình ngu.

Đời Tống bên Tàu có 1 câu rất là hay, tạm dịch là : con cháu có phước riêng của con cháu. Đừng vì con cháu mà làm trâu ngựa cho nó. Câu này rất là sâu, rất là Phật Pháp.

Có nghĩa là thương con/vợ/chồng thì phải làm tròn trách nhiệm nhưng 0 nên vì họ mà làm trâu làm ngựa, quên đi trách nhiệm với bản thân. Nên nhớ: chúng ta như 1 bầy chim. Chiều tối gom về tổ, sáng ra bắt đầu 1 ngày mới, mặt trời mọc thì mỗi đứa 1 hướng bay. Đó là 1 sự thật.

Cơ hội làm người đã khó, cơ hội gặp nhau càng khó hơn, đúng 0?

Trong Kinh nói, muốn gặp lại nhau phải có tứ đồng: Đức tin - Chánh Tín giống nhau, giới hạnh giống nhau, bố thí giống nhau, trí tuệ giống nhau. Giống theo nghĩa là tương đồng. 4 điều này giống nhau thì cơ hội gặp nhau sẽ lớn. Còn nếu thương nhau bằng trời mà 4 điểm này chênh lệch nhau thì khó gặp lại nhau. nếu có gặp được thì cũng éo le, như kiểu Trương Chi - My Nương, gặp làm gì? Hoặc là trầy trật như Chử Đồng Tử với công chúa Tiên Dung, hoặc là bi đát như Trọng Thủy - My Châu, như tui với Sydney.

Bây giờ tôi ôn lại bài học hồi sáng: con đường sanh tử nằm trong con số 13-14-25; kể cả 13 cái tợ tha, tức 13 cái SH tâm trung tính. Trong đó nó có cái intention và investment, rất là quan trọng. investment là cetana, còn cái

Thì tất cả đều nằm ở trong đó. Thiện ác buồn vui đều đi ra từ mấy con số đó 13-14-25.

Đức Phật cũng có 13 như 13 này là thóc đã luộc. Ngài đã hiểu rõ cuộc đời này là khổ. Hiểu 4 Đé. Nhớ hồi sáng mình học 0? 1:00:38

[05/06/2021 - 03:28 - dieulienhoa67]

Mọi thứ là khổ, thích cái gì cũng là thích trong khổ. Ngài biết rất rõ, biết bằng máu bằng tủy của Ngài, chứ không phải là biết bằng môi miệng, biết vẹt 1 cách khiên cưỡng như mình. Cho nên với 1 vị Arahant, các Ngài 0 tiếp tục tạo nhân sanh tử; còn riêng chúng ta thì sao? Chúng ta miệng nói vậy thôi, chứ còn trong lòng cũng ngầm thích cái này cái kia. Có cái này mới ghê: bắt chước người ta nói đời là vô ngã vô thường, nắm níu làm chi cái 0 đáng, phạm sở hữu tướng giai thị hư không... nói như kết... chứ quý vị có biết cuộc đời này có bao nhiêu cái ngọt 0? ... làm gì có người nào thu nhập 20,000USD/tháng... mặt nhìn khổ biết liền. Trên đời có những người họ vô 1 năm cả tỷ USD.... rồi thì sao? Khi mình chết để lại 5 tỷ USD cũng tức tưởi mà đi... Có người kia qua Thụy Sĩ 2 năm chữa bệnh cancer, 2 năm trời rồi cũng chết.

Cho nên trong Kinh nói hạnh phúc của mỗi người mong manh lắm. Trong khi trong vô số vũ trụ, có những cảnh giới sướng như tiên. Mà rồi thì sao? Mãn thọ rồi thì trở về đơn vị gốc, tức là cái chỗ thấp nhất.

Do tiền nghiệp (nghiệp cũ), khuynh hướng tâm lý và môi trường sống, 3 cái này khiến cho chúng ta khác biệt nhau trong từng phút hiện tại, vì cái background của mình vốn 0 giống nhau. Cho nên dầu cùng cha cùng mẹ, giả sử cùng tạo nghiệp giống nhau, cùng nghe Pháp, cùng tụng kinh, bố thí, phục vụ bla bla bla nhưng do cái basement, background khác nhau cho nên cái quả khác nhau. Chính vì quá khác nhau nên mặt mũi 0 giống nhau. Dù là nói giống nhau như 2 giọt nước thì vẫn có điểm khác.

Trong Kinh nói 2 vị Chánh Đẳng Giác đều có 32 tướng tốt như nhau, nhưng 2 nét mặt khác nhau. Hoa hậu 2018 và 2019 đều là người tuyệt sắc nhưng có khác nhau 0? Có khác nhau. Các cô hoa hậu, mỗi cô đẹp 1 kiểu. Vì sao? Vì cái nghiệp của chúng ta 0 giống nhau. 1:04:01

[06/06/2021 - 02:22 - dieulienhoa67]

Khuynh hướng tâm lý 0 giống nhau sẽ dẫn đến thiệc ác 0 giống nhau. Cho nên cùng làm 1 việc phước, cùng hướng đến 1 đối tượng, cùng thời điểm, thời gian, nơi chốn, lễ phẩm, vẫn cho nghiệp khác nhau vì căn cơ 2 người 0 giống nhau. Chư Phật có điểm giống nhau nhiều lắm, nhưng vẫn có điểm khác. Vì lúc còn là Bồ Tát, còn là phàm, thì 2 vị Bồ tát 0 giống nhau. Có vị nặng về trí, vị nặng về đức tin. Trong số các vị nặng về trí lại có điểm khác nhau nữa. Có vị có trí nặng về thiên định, vị nặng về học hành, vị khác lại 0 thiết tha việc học lắm. Thì mỗi vị mỗi cách như vậy, miễn là có trí tuệ.

Có những Phật tử đến với Đạo nhưng 0 thiết tha với trí tuệ mà thiết tha với việc làm phước như làm cầu đường, đào giếng, in Kinh, đúc tượng, đúc chuông, xây chùa, nghe ai bệnh hoạn người già trẻ con cơ nhỡ là thích nhào vô để giúp, nhưng họ không thích học giáo lý. Họ mà dự lớp giáo lý là ngáp rách miệng luôn. Có người vào chùa cầu phước chứ 0 cầu huệ. Còn có người nghe nói ở đâu có giáo lý, lớp thiền là họ theo học, nhưng lại kẹo vắt chà ra nước. Có người vô chùa là khoái cầu nguyện, lên Chánh Điện khấn, nguyện xin cái gì và xin ai mình 0 biết, nhưng mà khấn lâu lắm.

Có người đã khấn rồi, sau đó lên chùa xin đánh 9 tiếng Đại Hồng Chung nhưng Sư trụ trì 0 cho vì nếu đánh lên sẽ làm người ta hiểu lầm chùa có lễ gì lớn. Vậy mà bà vẫn chấp, 0 được đánh chuông lớn thì dứt đầu vào chuông 9 lần để thay thế. Tại sao lại phải chấp như vậy? Minh lên chùa là để nghĩ nhớ, niệm ân đức Phật. Minh lễ Phật là lễ ân đức của Phật, chứ 0 nhất thiết là phải đánh từng đó tiếng chuông. 1:07:51

[07/06/2021 - 02:22 - dieulienhoa67]

Có khi còn khấn : nếu qua được chuyện này, con hứa cạo đầu.

Nó ăn sâu vào tâm thức của người VN rồi. Người VN hay đến với Đạo , 0 phải bằng trí mà là bằng niềm tin.

Có 1 điểm khác biệt duy nhất giữa Thánh và Phàm. Thánh nhân hiểu rất rõ điều mình tin, cho nên tin chết bỏ điều mình hiểu. Còn phàm phu 0 hiểu lắm điều mình tin nên 0 tin lắm điều mình hiểu.

Tại sao hôm nay đi chùa mà mình 0 hành Đạo 1 cách bán mạng, bỏ thí bán mạng, tin Phật bán mạng? Vì ta 0 tin lắm. Về suy nghĩ lại đi! Giả sử bây giờ nghe giảng Tứ Niệm Xứ thì cũng nói: hay quá, hay quá!!! Tới khi Giảng Sư đi mất thì lại nghĩ: ông nói vậy thôi chứ ông đâu có hành đâu!!! Có bà còn nói: mấy thằng bán vé số có thằng nào trúng số đâu!!! Ai trúng chó nó đâu có trúng!

Điều này nói lên bản chất của người VN là 0 chịu học Đạo. Đến với Đạo, 0 hịu học Đạo, chỉ muốn tin Đạo. Đó là tâm thức Cơ Đốc Giáo.

Vì bên Phật Giáo, Đức Phật dạy: đừng nhắm mắt tin theo những gì SP dạy, truyền thống để lại, được ghi chép trong Kinh Điển, mà hãy suy xét xem chuyện đó thiện ác thế nào, hại ta hại người, lợi ta lợi người ra sao.

Còn trong Kinh Thánh thì nói: phúc thay cho kẻ nào 0 thấy mà tin.

Còn bên Đạo Phật thì: phúc thay cho kẻ nào tin rồi vẫn còn ráng tìm hiểu cho thấy.

Cho nên trong hồng danh tiếng Pali, có câu này: Ehi... nghĩa là Đạo này thách thức mọi thử nghiệm. Đạo này lạ lắm, càng tìm hiểu, càng hành trì thì càng tin, còn những Đạo khác càng tìm hiểu, càng hành trì càng dối. 1:10:45

[08/06/2021 - 02:00 - dieulienhoa67]

Càng đi tới càng thấy bức tường đang trước, càng đi tới càng thấy hoang mang thay vì hoan nghinh. Còn Đạo của mình, khi mình tìm hiểu Phật Pháp, mình hành trì mà thấy trục trặc thì phải suy nghĩ: Đạo trục trặc hay mình trục trặc?

Trên 1 chuyến bay dân sự, sắp tới giờ bay thì hành khách được thông báo: thưa quý khách, đây là chuyến bay đầu tiên 0 cần phi công, cả 2 chế độ lái và hạ cánh đều tự động 100%, cho đến bây giờ thì chuyến bay của chúng ta vẫn hoạt động tốt, 0 có gì trục trặc, trục trặc, trục trặc... Bà con tái mét hết, chưa bay, mới announcement thôi mà đã vậy thì nó sẽ bay như thế nào, landing kiểu gì?

Cho nên hãy nhớ: hành trang chúng ta mang theo như thế nào thì sẽ khiến cho hành trình của chúng ta phẳng phát bóng dáng của hành trang.

Có nhiều người 0 có kinh nghiệm đi xa , hành lý mang theo hầu hết là những thứ 0 xài được. Cho nên có 1 lời khuyên của 1 chuyên gia đi du lịch như sau: đa phần chúng ta đi du lịch mang theo những thứ 0 cần thiết. các bạn hãy thử làm theo hướng dẫn của tôi 1 lần thôi. Trước hết hãy chọn lấy những món mà mình thấy cần, sau đó can đảm bỏ lại 1/2. Phần còn lại sẽ là phần xài được. Còn bây giờ mang theo quá nhiều, đến nơi rồi , đồ ghim điện 0 có xài. Như hôm qua, tôi quên mất là ở Úc, đồ ghim điện 0 giống ở Châu Âu hay Mỹ.... cho nên hành trang của mình như thế nào, destination của mình như thế nào, 2 cái đó cộng lại cho ra cái kiểu đi của mình như thế đó.

Và quan trọng là anh đừng nói với tôi là anh làm nhiều công đức thì đời tu của anh suông sẽ... chưa chắc. Khi anh là nhiều ác nghiệp, dĩ nhiên đường luân hồi của anh nó khổ, nếu đắc đạo thì cũng có trục trặc. Điều này dễ hiểu. Nhưng mà ngay đối với những việc làm thiện, kiểu làm thiện, kiểu tu của mình có ảnh hưởng rất nhiều đến cái quả chúng sau này. Có người mạnh về xả, có người mạnh về nhẫn, về từ, về định, về niệm... 1:14:41

[08/06/2021 - 02:00 - dieulienhoa67]

Càng đi tới càng thấy bức tường đang trước, càng đi tới càng thấy hoang mang thay vì hoan nghinh. Còn Đạo của mình, khi mình tìm hiểu Phật Pháp, mình hành trì mà thấy trục trặc thì phải suy nghĩ: Đạo trục trặc hay mình trục trặc?

Trên 1 chuyến bay dân sự, sắp tới giờ bay thì hành khách được thông báo: thưa quý khách, đây là chuyến bay đầu tiên 0 cần phi công, cả 2 chế độ lái và hạ cánh đều tự động 100%, cho đến bây giờ thì chuyến bay của chúng ta vẫn hoạt động tốt, 0 có gì trục trặc, trục trặc, trục trặc... Bà con tái mét hết, chưa bay, mới announcement thôi mà đã vậy thì nó sẽ bay như thế nào, landing kiểu gì?

Cho nên hãy nhớ: hành trang chúng ta mang theo như thế nào thì sẽ khiến cho hành trình của chúng ta phẳng phát bóng dáng của hành trang.

Có nhiều người 0 có kinh nghiệm đi xa , hành lý mang theo hầu hết là những thứ 0 xài được. Cho nên có 1 lời khuyên của 1 chuyên gia đi du lịch như sau: đa phần chúng ta đi du lịch mang theo những thứ 0 cần thiết. các bạn hãy thử làm theo hướng dẫn của tôi 1 lần thôi. Trước hết hãy chọn lấy những món mà mình thấy cần, sau đó can đảm bỏ lại 1/2. Phần còn lại sẽ là phần xài được. Còn bây giờ mang theo quá nhiều, đến nơi rồi , đồ ghim điện 0 có xài. Như hôm qua, tôi quên mất là ở Úc, đồ ghim điện 0 giống ở Châu Âu hay Mỹ.... cho nên hành trang của mình như thế nào, destination của mình như thế nào, 2 cái đó cộng lại cho ra cái kiểu đi của mình như thế đó.

Và quan trọng là anh đừng nói với tôi là anh làm nhiều công đức thì đời tu của anh suông sẽ... chưa chắc. Khi anh là nhiều ác nghiệp, dĩ nhiên đường luân hồi của anh nó khổ, nếu đắc đạo thì cũng có trục trặc. Điều này dễ hiểu. Nhưng mà ngay đối với những việc làm thiện, kiểu làm thiện, kiểu tu của mình có ảnh hưởng rất nhiều đến cái quả chúng sau này. Có người mạnh về xả, có người mạnh về nhẫn, về từ, về định, về niệm... 1:14:41

[09/06/2021 - 03:03 - dieulienhoa67]

có người mạnh về tuệ. Thì tùy theo mình tu kiểu nào thì mai này chứng theo kiểu đó. Có những vị mạnh về trí tuệ thì họ sẽ đi theo con đường nhanh nhất của trí, nhưng mà thường thì hễ nhanh thì hay bị quên đề. Nghĩa là khi nhanh quá, vô chừa lo tùm lum hết mà quên nhẫn/xả/trí .. thiếu tùm lum. Vd: trong Kinh nói có những vị mà Ba La Mật của họ chỉ vừa đủ để vết nổi, vừa đủ bữa thôi. Nghĩa là họ sống 1 đời rất là cơ cực, khi gặp Phật rồi thì họ chỉ vừa đủ phước để gặp Phật, Phật nói cho họ nghe 1 câu rồi họ chết trước mặt Phật. Vội vàng như vậy thì cũng hơi oải, mặc dù đắc Đạo rồi thì 0 còn ham thích gì nữa hết.

Cho nên bản chất tâm lý của chúng ta chỉ gói gọn trong các thành tố (ingredient, mental factor) chứ 0 có gì hết.

Tu hành là gì? là mình nuôi lớn những thành tố nào, và làm cho cần cỗi héo mòn những thành tố nào. Người làm vườn giỏi là người biết rõ trong khu vườn ấy, cái gì cần được nhổ bỏ, cái gì cần được nuôi lớn. Trong đám cần nuôi lớn ấy lại có 2 cách: thêm phân thêm nước hoặc bớt cỏ là tự nhiên nó lớn.

Người tu hành cũng y chang như vậy, cũng biết rõ trong nội tâm mình như 1 khu vườn, nên ng ta gọi là tâm địa, coi tâm địa của mình cái gì cần thêm, bớt.

1 miếng đất đã được dọn cỏ sạch sẽ, gieo hạt gieo mầm đang hoàng, chỉ cần mưa xuống là nó phát triển.

Trong khi đó có những cái tâm, như miếng đất, mưa xuống chỉ để nuôi cỏ dại.

Có những người có tâm thức cứ gặp chuyện vui là lại càng hư xấu bệ rạc, có những tâm thức khi gặp chuyện vui là lại rộng rãi làm thiện. Có những ng vui là đi nhậu, đàn đúm, làm chuyện tầm bậy. Vì sao? là vì nội tâm của họ là 1 miếng đất đầy cỏ dại, 0 được dọn dẹp, cứ mưa xuống là cỏ mọc.

Cái điều kiện tự nhiên của ng ta là điều kiện cho việc thiện. Làm sao mà luân hồi khá nổi (những người tâm đầy cỏ dại). Cứ mỗi lần có 1 chút phước báu nào trở quả là họ lại có 1 dịp hư đốn. Có biết bao nhiêu thanh niên VN nghèo 0 chết, mà có tiền mua xe hơi, mua xe phân khối lớn là chết.

Hồi chạy xe đạp thì 0 chết. 1:18:24

[10/06/2021 - 02:31 - dieulienhoa67]

Cho nên lúc đám tang bà má mới khóc: Nếu biết vậy má 0 mua vé số.

Nghĩa là vì bà trúng số nên người con mới có tiền mua chiếc xe mô tô phân khối lớn 1000cc, rồi nó chết.

Voltaire nước Pháp có nói như thế này: khi 0 có chuyện gì để làm, để nói ng ta sẽ làm/nói chuyện tầm bậy. Và cũng có câu: nhân cư vi bất thiện. Rảnh rồi sanh nông nổi. Hễ rảnh là làm chuyện tào lao không!

Quay trở lại: Chánh Niệm là gì? 0 để tâm ở không. Tây Ban Nha có 1 câu rất hay: con ruồi 0 đậu lên nổi nước sôi. Mỹ thì có câu: rêu 0 bám lên hòn đá lăn. Ngoài biển cứ đánh sóng lên cái âm rồi rút. Hòn đá cứ mòn dần mà rêu 0 bám. Cục nào có rêu là biết cục đó có tgian ở 1 chỗ, nằm yên. Cho nên hành giả phải nhớ như thế này: Khi Tôi ngồi thiền, tôi là nổi nước sôi; ruồi 0 đậu, khi đi kinh hành tôi là hòn đá lăn, rêu 0 bám. Còn người 0 tu thiền thì ngồi yên là ruồi bu mà có đi thì cũng là rêu bám. Người tu thiền phải nhớ: khi tôi đi, tôi là hòn đá lăn, khi tôi ngồi, tôi là nổi nước sôi. Điều này rất quan trọng. Bởi vì phiền não là tập khí, là lối mòn rất nhiều đời của chúng ta. Chỉ cần chúng ta sợ ý 1 tí thì tâm thiện được thay thế bằng tâm bất thiện. Và nên nhớ thế này: người 0 học giáo lý, 0 biết Phật Pháp thì cứ nghĩ tâm thiện là cái gì đó mình kiếm tìm và xây dựng. Thật ra, ta 0 cần đi tìm tâm thiện, mà khi nào ta ghi nhận được sự có mặt của tâm bất thiện thì lúc đó đã là tâm thiện. 1:23:08

[11/06/2021 - 02:58 - dieulienhoa67]

Ngày xưa chưa học giáo lý, ta cứ đi tìm dịp, cơ hội để làm công đức vì ta nghĩ cơ hội phải đi tìm mới có. Nghe ở đâu có dâng y, hành hương, ủy lạo, từ thiện thì nhào tới. Nhưng hôm nay, khi đã học giáo lý, biết Phật Pháp rồi thì khác. Ta thấy 24 trong 1 ngày, bất cứ ở đâu và lúc nào, ta có Chánh Niệm và trí tuệ, từ tâm, thì lúc đó, là cơ hội để tu thiện. Ngày xưa ta nghĩ phải lên chùa lạy Phật mới làm công đức, hôm nay ta hiểu rằng đi toilet cũng có thể tạo ra công đức, miễn là có Chánh Niệm. Không hề đùa 1 tí nào. Nghĩa là khi làm mọi chuyện trong Chánh Niệm, bằng từ tâm, tức luôn luôn nhớ rằng tôi sẽ 0 gây 1 trouble nào cho ai - đó là từ tâm. Luôn luôn sống bằng tâm niệm này bằng từ tâm thì tôi mới 0 gây 1 trouble nào, 0 hurt bất cứ 1 ai trong cuộc đời này, đó là từ tâm. Tôi làm gì cũng biết rất rõ là đang làm; đó chính là Chánh Niệm. Chánh Niệm ở đâu thì trí tuệ ở đó. Tôi bảo đảm. Cho nên ngày xưa mình đợi đến lúc lên chùa, lạy Phật, cúng dường mới là tu, còn bây giờ, anywhere, anytime, và với anybody. Ai, đối tượng nào mình cũng tu được hết! 1:25:00.

[15/06/2021 - 03:30 - dieulienhoa67]

1 thiền sinh đến hỏi vị thiền Sư: trên đời này việc thiện gì đáng làm nhất, đối tượng nào và thời điểm nào để làm việc đó?

Thiền Sư trả lời: việc thiện đáng làm nhất là việc thiện ngay trước mắt, đối tượng đáng làm nhất là đối tượng ngay trước mắt, thời điểm đáng để thực hiện nhất là right here và right now.

Ở Kalama có 1 câu thế này: trong 1 năm có 2 ngày mà chúng ta 0 làm được việc gì hết là ngày hôm qua và ngày mai; yesterday and tomorrow. Đúng hay sai?

Cho nên đời sống của mình hễ mà yesterday càng nhiều, tomorrow càng nhiều thì cuộc đời mình càng vô nghĩa. Có hiểu 0? Câu này rất sâu. Đời của mình chỉ có today thôi. Hôm qua là lịch sử,

ngày mai là the dream, hôm nay mới là give/gift. 1 phút trước là quá khứ, 1 phút sau nữa là tương lai, chỉ có right now, right here. Giá trị của mình là ngay bây giờ. nếu ngay bây giờ mình 0 sống thiện thì đời đời 0 biết kiếp nào mới có thiện. Ngay lúc này mình 0 vui thì đời đời sẽ 0 có vui. Vì đời sống chỉ có giá trị ngay bây giờ. Đó là sự thật. Những gì đã qua mình 0 kéo nó lại được. Bây giờ tôi bỏ ra 50 tỷ USD để mua 2' trước đây có được 0? Hoặc tôi bỏ ra 50 tỷ USD để tôi sống trước 2' được 0? 50 tỷ USD lớn như vậy mà 0 mua được 1 phút đã mất hay 1 phút chưa tới. Trong khi đó sống ngay bây giờ, 0 tốn xu nào hết. Vậy mà cả đời chỉ toàn là (sống trong) yesterday và tomorrow 0.

Cho nên trong Kinh nói: cuộc đời này có 2 cách trường thọ. Người 0 biết Đạo thì cho là sống lâu mới là trường thọ. Nhưng thật ra trong Kinh có 1 câu: it doesn't matter how long you live but how you live. Chuyện anh sống lâu bao nhiêu 0 quan trọng mà anh sống kiểu gì, sống như thế nào mới quan trọng. Tương tự, chuyện anh có bao nhiêu tiền chưa nói lên được điều gì, mà anh dùng toe62n đó để làm gì mới quan trọng.

Quý vị thấy 0, khi trúng số mà nếu 0 gieo ra các nào hết thì đi chết đi!!! Trong khi nếu mình chạy Uber mà tháng nào mình cũng cứng đường đều đều 50USD. Còn nếu trúng số mà 0 chia các nào, đó là trúng gió.

Cho nên giá trị đời sống nó nằm ở chỗ mình cho ra chứ 0 phải nhận vào.

và có 2 cách sống lâu. cách 1 là sống chậm và có ý nghĩa từng phút. Sống chậm nghĩa là nhai kỹ từng phút, 0 để phút nào bỏ sót. cách 1 là sống chánh niệm, cách thứ 2 là sống hữu ích. Thì đây là 2 cách trường thọ trong Phật Pháp. 1:29:29

[16/06/2021 - 04:23 - dieulienhoa67]

Tại sao sống trong Chánh Niệm lại gọi là trường thọ? Vd mình sống 40 năm là tròn 40 năm. Chứ còn có khi vừa ăn vừa a lô, ăn cũng 0 trọn, a lô cũng 0 trọn. 0 có cái nào ra cái nào. Cho nên người sống Chánh Niệm là ng sống rất trọn vẹn. Trong từng phút, cái nào ra cái đó. Phút nào cho mẹ, cha, em, vợ,... rõ ràng.

Cái thứ 2, tại sao sống hữu ích lại là sống trường thọ? Là vì anh có thể chết năm 30t, nhưng cái công trình, ảnh hưởng, dư hương, tác động để lại cho đời nó kéo dài, thiên thu bất biến. Ngày nào ng ta còn hưởng được lợi ích từ anh thì ng ta vẫn còn nhắc đến tên anh. Đó là 1 kiểu mà anh tồn tại. Trong tiếng Latin có 1 câu: Cogito, ergo sum - tôi suy tư tức là tôi tồn tại.

Còn trong Phật Pháp có 1 câu khác: anh được nhắc tới tức là anh tồn tại.

Khi Đức Phật giảng về... nói về chế định: quá khứ đã ra đời và qua đời bao lâu 0 cần biết. VD như Đức Phật Thích Ca Mâu Ni, Đức Phật đầu tiên thọ ký cho Đức Thích Ca Mâu Ni của mình, vị đó là Phật Nhiên Đăng cách đây 4 a tăng kỳ và 100k đại kiếp. Trước đó 16 a tăng kỳ có 1 vị Phật là ... Vị này có 1 người em họ, đi vào chùa nghe Pháp thấy Sư huynh của mình là 1 vị Phật, nằng thích lắm. Nàng mới quỳ xuống và nói: con sẵn sàng bỏ thân này để con được thành người giống như Thế Tôn. Đức Phật nói: ngay bây giờ thì ngươi là thân nữ, 0 được. Ráng tu tập Ba La Mật, sau này sẽ được 1 vị Phật thọ ký. Chứ Ngài 0 nói thành Phật hay 0. Vì Ngài nhìn Ngài thấy trước, mà Ngài 0 nói. Người con gái, công chúa ấy, chính là tiền thân của Phật Thích Ca Mâu Ni. Trải qua 16 A Tăng Kỳ, tu tập ngon lành thì Ngài gặp Phật Nhiên Đăng. Mà A Tăng Kỳ là gì? là 10 lũy thừa 140; trong khi đó 1 tỷ là 9 con số 0. 10 lũy thừa 140, mà 20 cái như vậy.

[19/06/2021 - 03:58 - dieulienhoa67]

Mà là 10 lũy thừa 140 đại kiếp. Đức Phật đó cách mình lâu lắm. Nhưng mà hôm nay, khi mà Đức Phật Thích Ca nhắc lại thì Đức Phật kia coi như vẫn còn, vẫn còn được biết tới. Cho nên bên Tây Phương nói rằng: tôi suy tư tức là tôi tồn tại. Còn trong Phật Pháp mình thì được nhắc tới cũng là 1 cách tồn tại.

Vì đời sống quá nghèo nên chúng ta cứ tưởng rằng tồn tại là phải ăn, uống, tung tăng, vui chơi, chạy nhảy.

Hồi sáng tôi vẽ cái diagram rất là gọn, nhưng mà nó rất là căn bản. Có nghĩa là suốt 13 buổi học còn lại, chúng ta phải học về đó. Học tới học lui là cứ nhớ như thế này: tất cả thiện ác đều đi ra từ công thức: 13+14; 13+25. Tất cả các pháp tu cũng từ đó mà ra. 1:34:32

[22/06/2021 - 04:33 - dieulienhoa67]

Thứ 2: tu là để buông, để bỏ cái gì đó chứ 0 phải để được. Khi mình bỏ hết những cái tào lao thì cái còn lại là cái tốt.

Có 1 bà đến hỏi Thiền Sư: Thưa Thiền Sư, con muốn được hạnh phúc thì con phải làm sao? Thiền Sư bảo bà viết ra giấy. Bà viết: con muốn hạnh phúc. Ngài bảo đầu tiên con hãy bỏ chữ 'con' là bỏ cái tôi, sau đó bỏ chữ 'muốn', còn lại là 'hạnh phúc'. Có hiểu 0? Nguyên tắc Đạo Phật là vậy: chỉ cần bỏ cái tôi trước, bỏ luôn cái muốn, thì còn lại là hạnh phúc.

Nhiều người 0 học Đạo tưởng đắc Thánh là được tùm lum.... Không có được cái gì hết! Chuyện đầu tiên để đắc Thánh là 0 còn thích cái gì nữa. Mà khi anh 0 còn thích cái gì nữa thì anh 0 còn bất mãn cái gì nữa. Mà bất mãn chính là synonym của đau khổ, có đúng 0? Nên khi mình là Arahant, mình 0 còn thích tùm lum, cho nên mình 0 còn bất mãn tùm lum. Arahant cũng có thân xác y chang như mình. Ngài cũng biết nóng biết lạnh, nhưng có 1 điều: Ngài thấy rõ nóng là nóng, nóng và Ngài 0 có mắc mớ gì nhau. Còn mình là: tôi bị nóng.

Vị Arahant khi mình dọn cơm cho Ngài, ngài cần ăn thì Ngài múc ăn, ăn xong thì Ngài dọn chén là xong. Còn mình lại khác: họ dọn lên thì mình nhìn thấy chén mẹ là nghĩ chủ nhà coi thường mình. Chưa kịp ăn là đã khổ với cái mẹ rồi. Thân mấy chục kg mà đi khổ với cái mẹ nhỏ xíu. Rồi trên bàn ăn có chén nước chấm, trong đó có hột cơm, mình nghĩ chắc là đồ cũ tủ lạnh. Như vậy cái thân mấy chục kg này chỉ vì 1 hột cơm, một chỗ mẹ làm cho bữa ăn tan hoang. Trong khi đó thì vị Arahant lòng lạnh ngắt. Cần thì ăn, ngoài ra 0 nghĩ tùm lum. Không thêm bớt, 0 vẽ rắn thêm chân, nhờ vậy Ngài 0 khổ. Chỉ vì 0 có suy diễn mà vị Arahant an lạc cực kỳ.

Còn mình thì sao? Mình thích tùm lum, cho nên mình bị đau khổ tùm lum. Tại sao thích? Vì điên đảo mộng tưởng. Vì Illusion. Tại sao bất mãn? Vì Illusion. Cho nên rất rõ ràng: đừng Daydream để 0 bị nightmare. Cứ nhớ hoài câu này: còn thích là còn ghét, còn sướng là còn khổ, còn thích khen là còn bị khổ vì chê. 1:37:40

[30/06/2021 - 02:40 - dieulienhoa67]

Đó là cái luật vũ trụ. hông thể nào muốn người khen mà không ai chê. Phật Ngài dạy: Trên đời này 0 có ai mà 0 bị chê, ngay cả Như Lai.

Cho nên sống trên đời muốn được an lạc thì chuyện đầu tiên bớt thích và cuối cùng 0 thích. Khi anh 0 còn thích nữa thì anh 0 chỗ để anh ghét. Khi 0 còn gì để ghét, để bất mãn thì an lạc.

Hạnh phúc, đau khổ trên đời này có 2 nguồn: là có và không. Có cái gì đó làm cho mình khóc và 0 có cái gì đó là cho mình khóc, đúng 0? Nụ cười cũng có 2 nguồn: do có cái gì đó và 0 có cái gì đó, đúng 0?

VD: có nhan sắc, tiền bạc, sức khỏe, uy tín, tình cảm, những cái có này làm cho mình hạnh phúc. Nhưng mà có những cái 0 làm cho mình hạnh phúc: 0 nợ, 0 thù oán, 0 bệnh, 0 dính đến pháp luật, 0 tai tiếng... những cái 0 này làm cho mình hạnh phúc, đúng 0?

Khổ cũng y chang như vậy. Có những cái có làm cho mình đau khổ: có nợ, có bệnh, có thù oán, ... đúng 0? Và có những cái 0 làm cho mình đau khổ: 0 tiền bạc, không nhan sắc, 0 trí tuệ, ...

Như vậy toàn bộ đau khổ và hạnh phúc trong đời đến từ 2 nguồn có và 0. Và cái có và 0 đó là do mình nghĩ ra phần lớn.

Cũng người đó, vật đó, ngày xưa làm cho mình mất ngủ vì mình muốn mà 0 được. Còn bây giờ cũng vật đó người đó làm mình ngủ không được là vì mình bỏ 0 được. Tôi nhớ ông tác giả bài Tôi Đưa Em Sang Sông. Ngày xưa mình thương người ta lắm. 40 năm sau gặp lại, ông nói "Trời ơi, làm sao mà cái mặt như vậy mà ngày xưa mình viết được cái bài Tôi Đưa Em Sang Sông". Có những người xưa mà bây giờ gặp lại, mình thắc mắc là tại sao ngày xưa mình mất ngủ vì con người đó. Có 1 bà sống với chồng 20 năm. Bỗng 1 hôm bà dùng dùng viết giấy đòi ra tòa. Mọi người, bà con 2 họ, láng giềng, đông như quân nguyên, kéo ra ngoài tòa can bà; hỏi tại sao bà đòi ly dị sau 20 năm hạnh phúc? Bà khóc tức tưởi nói: đừng can tôi. Ngày hôm qua tôi mới đi sở thú lần đầu tiên. Mà 20 năm trước trong 1 lần gây gổ, ông chồng nói mặt tôi như hà mã, mà tôi đâu biết mặt con hà mã ra sao. Hôm qua đi sở thú mới biết. 1:40:53

[30/06/2021 - 02:40 - dieulienhoa67]

Đó là cái luật vũ trụ. hông thể nào muốn người khen mà không ai chê. Phật Ngài dạy: Trên đời này 0 có ai mà 0 bị chê, ngay cả Như Lai.

Cho nên sống trên đời muốn được an lạc thì chuyện đầu tiên bớt thích và cuối cùng 0 thích. Khi anh 0 còn thích nữa thì anh 0 chỗ để anh ghét. Khi 0 còn gì để ghét, để bắt mẫn thì an lạc.

Hạnh phúc, đau khổ trên đời này có 2 nguồn: là có và không. Có cái gì đó làm cho mình khóc và 0 có cái gì đó là cho mình khóc, đúng 0? Nụ cười cũng có 2 nguồn: do có cái gì đó và 0 có cái gì đó, đúng 0?

VD: có nhan sắc, tiền bạc, sức khỏe, uy tín, tình cảm, những cái có này làm cho mình hạnh phúc. Nhưng mà có những cái 0 làm cho mình hạnh phúc: 0 nợ, 0 thù oán, 0 bệnh, 0 dính đến pháp luật, 0 tai tiếng... những cái 0 này làm cho mình hạnh phúc, đúng 0?

Khổ cũng y chang như vậy. Có những cái có làm cho mình đau khổ: có nợ, có bệnh, có thù oán, ... đúng 0? Và có những cái 0 làm cho mình đau khổ: 0 tiền bạc, không nhan sắc, 0 trí tuệ, ...

Như vậy toàn bộ đau khổ và hạnh phúc trong đời đến từ 2 nguồn có và 0. Và cái có và 0 đó là do mình nghĩ ra phần lớn.

Cũng người đó, vật đó, ngày xưa làm cho mình mất ngủ vì mình muốn mà 0 được. Còn bây giờ cũng vật đó người đó làm mình ngủ không được là vì mình bỏ 0 được. Tôi nhớ ông tác giả bài Tôi Đưa Em Sang Sông. Ngày xưa mình thương người ta lắm. 40 năm sau gặp lại, ông nói "Trời ơi, làm sao mà cái mặt như vậy mà ngày xưa mình viết được cái bài Tôi Đưa Em Sang Sông". Có những người xưa mà bây giờ gặp lại, mình thắc mắc là tại sao ngày xưa mình mất ngủ vì con người đó. Có 1 bà sống với chồng 20 năm. Bỗng 1 hôm bà dùng dùng viết giấy đòi ra tòa. Mọi người, bà con 2 họ, láng giềng, đông như quân nguyên, kéo ra ngoài tòa can bà; hỏi tại sao bà đòi ly dị sau 20 năm hạnh phúc? Bà khóc tức tưởi nói: đừng can tôi. Ngày hôm qua tôi mới đi sở thú lần đầu tiên. Mà 20 năm trước trong 1 lần gây gỗ, ông chồng nói mặt tôi như hà mã, mà tôi đâu biết mặt con hà mã ra sao. Hôm qua đi sở thú mới biết. 1:40:53

[01/07/2021 - 03:38 - dieulienhoa67]

Lần đầu tiên tôi biết mặt cái con hippopotamus nó như thế nào. Thì ra ở với nhau 20 năm mà nghĩ cái mặt tui như vậy.

Cho nên là suốt bao nhiêu năm trời, chúng ta sống trong ảo giác.

Thì làm ơn nhớ thế này: tôi chưa hề giảng quý vị giáo lý gì hết. Mà các vị chỉ cần nhớ giùm tôi, hiểu được mấy cái định nghĩa sau đây là đã nắm vững 1 phần căn bản giáo lý. Thích là gì? ghét là gì? Hạnh phúc là gì? Đau khổ là gì? Do tiền nghiệp, khuynh hướng tâm lý và môi trường sống cho nên mới đẩy ta đến chỗ thích cái này, ghét cái kia, đúng 0? Mình cứ tưởng chắc là cái gì đó ghê gớm nhưng thật ra 0 phải vậy! Tại sao người dân Châu Phi đen mà họ lại thích đồ màu sắc sỡ? Là tại vì cái văn hóa của họ. Việc lớn lên trong bối cảnh văn hóa đó, xã hội đó, tâm thức đó, tín ngưỡng đó, cộng với cái màu da đó thì họ phải mặc nguyên bộ đồ sặc sỡ, rằn ri, diêm dúa, lòe loẹt. Ngược lại dân Châu Âu thì chuộng đơn giản, màu nhẹ, nhạt, thoải mái dễ chịu. Như vậy thích và ghét cái gì, 1 phần trong đó là do khuynh hướng tâm lý, tiền nghiệp đẩy mình vào cảnh giới đó. và cuối cùng là do môi trường sống.

Cũng là người VN nhưng nếu xa xứ lâu quá, sống ở âu mỹ lâu quá, thì sở thích của mình, do tác động bởi giáo dục, xã hội, báo chí truyền thông thì tự nhiên tuy là da vàng mũi tẹt nhưng giống như banana, nghĩa là ngoài vàng mà trong trắng. Hiểu 0? Cái gu của mình nó khác. Nếu người VN mà sống ở Cà Mau, Bạc Liêu, Sóc Trăng, ở vùng sâu vùng xa thì tự nhiên sở thích mình sẽ khác. Người VN xa xứ, mà nếu ở bên Lào, biên hồ - Campuchia là khác, xa xứ âu mỹ là khác.

Cho nên do tiền nghiệp, khuynh hướng tâm lý và môi trường sống khiến cho ta thích cái này và ghét cái kia. Cho nên cái thích và ghét rất là tương đối.

Tiếp theo là hạnh phúc và đau khổ. 1:44:27

[03/07/2021 - 02:43 - dieulienhoa67]

Hạnh phúc là gì? Là có được cái mình thích và đau khổ là phải gánh chịu cái mình ghét. Thích ghét thì đã định nghĩa rồi. Sau khi tôi bước ra khỏi đây thì quý vị mới ngẫm nghĩ: ah... nào giờ mình tưởng sống như vậy là hay, là sang, giàu, chảnh cuối cùng, ông Sư định nghĩa vậy thì 0 còn gì nữa hết. Thích và ghét chỉ có giá trị tương đối. Hôm nay, chiều nay, bây giờ là 3g30 chiều ngày 3/6/2019, you thích cái đó. Nhưng 2 tiếng đồng hồ nữa, tắt thở, tái sinh về Châu Phi, nếu làm súc sanh, thú ăn thịt, thì chỉ thích máu tươi và thịt sống thôi. Mà cách đây 4g đồng hồ, tôi tính hệ này tôi

về Milan, về Rome, về Paris, London, để mà tôi kiếm ba cái Prada, Gucci, Chanel, LV, đủ thứ. Nhưng mà 2 tiếng sau, tôi về tới Châu Phi rồi, làm con sư tử là tôi chỉ biết có máu tươi, thịt sống. Nghe kịp 0? Hoặc tôi làm 1 cái con gì đó mà chỉ muốn ăn phân người, xuống lỗ cống để ở. Chỉ có 2g đồng hồ. Có những cái loài mình nhìn mình ớn lảm. VD như con oyster. Tôi sợ con đó lảm, bởi vì vô cái loài đó 0 biết đường ra. Ai đi tắm biển thì thấy mấy con xù xì bám trên đá, cửa đứt chân. Vô đó rồi thì đâu còn gặp Phật, nghe Pháp. Con đó với gỏi đá chỉ cách nhau có 1cm. Lúc đó, phải chờ 1 cái tiền nghiệp nào đó xưa từ đời quá khứ trở thì mới thoát được kiếp đó. Trong kinh nói khi mà mình bị đọa lâu quá, cái này (đầu) nó bị đơ. Nó 0 tiếp tục làm việc nữa. Mà nó phải chờ cái sự restart rất là lâu, vì cái máy nó cũ quá rồi, bị démoder. Cho nên phải restart rất là lâu. Lỡ đang lúc restart - cúp điện. Là sao? Là lúc đang tìm cách ngoi lên thì bị 1 cái nghiệp quá xấu nào đó. Rớt xuống trở lại. Là rồi, restart tiếp. Cho nên trong Kinh Phật mới có vd con rùa mù gặp bông cây trời. Khi xưa tôi nghĩ: gì mà ghê vậy ta. Nhưng thật sự là như vậy. Người biết Phật Pháp thì trong ngày mình đã sống trong biết bao nhiêu là bất thiện. Thì nói gì là người không biết Phật Pháp. Cái đầu suốt ngày chỉ nghĩ đến ăn uống cơm gạo áo tiền tình cảm ghét thương vui buồn gần xa mua sắm tiêu thụ. Nghĩ toàn chuyện tầm bậy tầm bạ 0. 1:47:33

[04/07/2021 - 02:57 - dieulienhoa67]

Khi mình sống nhiều với cái gì thì mình sẽ về cảnh giới tương ứng với cái đó. You are what you think of và câu thứ 2: the world is what you see. Thế giới này chính là cái gì mà anh thấy. Và anh chính là những gì mà anh nghĩ về.

Tu Tứ Niệm Xứ là sao? là mình làm chủ được thời gian hiện hữu của mình. Đừng có nghĩ rằng học giáo lý cho vui. Đừng nghĩ rằng: Phật Pháp biết được thì tốt, 0 biết được 0 sao. Đừng nghĩ rằng tôi à Thầy Chùa thì tôi vận động, tuyên truyền nhồi sọ tầy não bà con học Đạo. Sai bét. Vì học Đạo là chuyện của bà con. Thế giới này bà con thấy ra sao là tùy thuộc vào khả năng nhận thức của bà con. Và chính Phật Pháp là suối nguồn, là lời kêu gọi mình thay đổi nhận thức. Và tôi nhắc lại: tại sao Phật Pháp quan trọng? Bởi vì thế giới này nó ra sao tùy thuộc vào nhận thức của chúng ta. Và người biết Phật Pháp thì họ 0 có nhận biết thế giới này như mọi người. Và nên nhớ là Phật Pháp thứ thiệt chứ 0 phải là Phật Pháp tào lao, Phật Pháp xin xăm, tôi 0 nói cái đó. Tôi đang nói đến Phật Pháp uyên nguyên, Phật Pháp nguyên thủy đó. Thế giới như thế nào thì mình thấy y chang như vậy, as they are. Ngài chưa hề bôi tro trét trấu, nói xấu cuộc đời này là đắng, cay, chua, chát. Ngài chỉ muốn mình thấy cuộc đời đúng bản chất của nó để đừng có nắm nó nữa. Chỉ vậy thôi! Và tôi cũng xin quý vị, kể từ hôm nay, bỏ đi câu nói: 'bảo vệ Chánh Pháp' bởi vì Chánh Pháp 0 cần ta bảo vệ. Chánh Pháp cần được mình hiểu đúng thôi. Đạo Phật 0 có mất. Chỉ mất là do người ta 0 hiểu đúng Giáo Pháp. Mất ở đây nghĩa là 0 được biết đến, chứ còn những nguyên tắc, những sự thật mà Đức Phật dạy thì muôn đời. Cũng giống như nền toán học, nền khoa học Toán Lý Hóa, những định lý, những công thức, muôn đời nó là vậy. Nhưng có những khi mà nhân loại trải qua giai đoạn mê muội, người ta 0 biết tới nó. Nghe kịp 0? Bắt đầu khi có ông Archimede, ông Euclid, Einstein có mặt, thì bắt đầu người ta mới khơi dậy, khám phá ra những công thức đó, chứ công thức đó 0 phải do ông tạo ra. Ông 0 phải là creator mà ông chỉ là người find-out thôi.

Cho nên tôi 0 làm cái chuyện ruồi bu là kêu ai đó tu học giáo pháp. Tôi không có làm như vậy. Và chính quý vị cũng 0 khờ dại đến mức như vậy. Mà tôi chỉ muốn gợi ý, đánh động cái suy nghĩ của quý vị về 1 chuyện thôi. Đó là thế giới này những gì mà ta nhìn thấy. Tùy khả năng nhận thức của ta mà thế giới này có hình thù ra sao. 1:50:46

[05/07/2021 - 02:07 - dieulienhoa67]

Thế giới này trong mắt người tiểu học 0 giống với người trung học. Anh đừng có nói với tôi là cùng cha cùng mẹ, đâu có đứa nào đui? Cây cỏ tuai với anh thấy giống nhau thì có gì khác? sai! Người tiểu học nhìn thế giới 0 giống người trung học. Mà người trung học nhìn thế giới 0 giống người BA. MA., PhD., thế giới này trong mắt người thầy chùa không giống với người có tóc. Nó khác chứ! Vd như cây Thập Giá. Bên Cơ Đốc thì cây Thập Giá là chỗ Chúa chịu nạn để chuộc tội tổ tông loài người. Nhưng đối với người nhà quê, cây thập giá đó là cái cán cuốc, cái cán giá, là cái cây người ta đóng ngang qua để tỳ cái tay vô. Còn đối với tôi, cây thập giá có nghĩa khác, có nghĩa là egoless, là xóa đi chữ I - tôi. Cho nên người Phật Tử đeo thánh giá, OK. Nhưng mình 0 nói: tôi đeo thánh giá

là để nhớ Chúa Jesus mà có nghĩa là tôi xóa đi, delete chữ I. Có nghĩa là tùy nhận thức của mình mà mình nhìn vật đó ra là cái gì.

Vd như nếu quý vị vào phòng của tôi bên Mỹ mà 0 hỏi thì quý vị sẽ nghĩ ra nhiều chuyện kỳ lắm. Trong phòng tôi là sơn phụ nữ nhiều lắm. Tại sao? Là tại vì 1 lần tình cờ Phật tử chở tôi trên xe. Họ để trước chỗ tôi ngồi 1 cái hộp rất nhiều sơn cũ để đem đi bỏ hoặc cho. Tôi mới xin về để vẽ tranh vì tôi nghĩ chắc dùng sơn để vẽ cũng được. Tôi mang về và vẽ 1 bức tranh thiệt là đẹp bằng sơn. Sau này, cô Phật tử đó và bạn của cô biết nên cứ có sơn cũ là họ cho tôi. Cho nên trong phòng tôi có rất nhiều sơn. Và thỉnh thoảng trong vali của tôi có khăn lụa của phụ nữ. Tôi dùng khi trời lạnh quần vô cổ tay cho ấm. Mỗi lần tôi rửa tay hay ăn cái gì mà dính vào tay, tôi chùi vô đó. Mà lỡ bị chảy máu hay rấn cắn thì lấy khăn đó cầm máu cũng rất hay, 0 có cái gì hay hơn cái khăn. 1:54:17 [05/07/2021 - 02:07 - dieulienhoa67]

Thế giới này trong mắt người tiểu học 0 giống với người trung học. Anh đừng có nói với tôi là cùng cha cùng mẹ, đâu có đứa nào đui? Cây cỏ tu với anh thấy giống nhau thì có gì khác? sai! Người tiểu học nhìn thế giới 0 giống người trung học. Mà người trung học nhìn thế giới 0 giống người BA. MA., PhD., thế giới này trong mắt người thầy chùa không giống với người có tóc. Nó khác chứ! Vd như cây Thập Giá. Bên Cơ Đốc thì cây Thập Giá là chỗ Chúa chịu nạn để chuộc tội tổ tông loài người. Nhưng đối với người nhà quê, cây thập giá đó là cái cán cuốc, cái cán giá, là cái cây người ta đóng ngang qua để tỳ cái tay vô. Còn đối với tôi, cây thập giá có nghĩa khác, có nghĩa là egoless, là xóa đi chữ I - tôi. Cho nên người Phật Tử đeo thánh giá, OK. Nhưng mình 0 nói: tôi đeo thánh giá là để nhớ Chúa Jesus mà có nghĩa là tôi xóa đi, delete chữ I. Có nghĩa là tùy nhận thức của mình mà mình nhìn vật đó ra là cái gì.

Vd như nếu quý vị vào phòng của tôi bên Mỹ mà 0 hỏi thì quý vị sẽ nghĩ ra nhiều chuyện kỳ lắm. Trong phòng tôi là sơn phụ nữ nhiều lắm. Tại sao? Là tại vì 1 lần tình cờ Phật tử chở tôi trên xe. Họ để trước chỗ tôi ngồi 1 cái hộp rất nhiều sơn cũ để đem đi bỏ hoặc cho. Tôi mới xin về để vẽ tranh vì tôi nghĩ chắc dùng sơn để vẽ cũng được. Tôi mang về và vẽ 1 bức tranh thiệt là đẹp bằng sơn. Sau này, cô Phật tử đó và bạn của cô biết nên cứ có sơn cũ là họ cho tôi. Cho nên trong phòng tôi có rất nhiều sơn. Và thỉnh thoảng trong vali của tôi có khăn lụa của phụ nữ. Tôi dùng khi trời lạnh quần vô cổ tay cho ấm. Mỗi lần tôi rửa tay hay ăn cái gì mà dính vào tay, tôi chùi vô đó. Mà lỡ bị chảy máu hay rấn cắn thì lấy khăn đó cầm máu cũng rất hay, 0 có cái gì hay hơn cái khăn. 1:54:17 [09/07/2021 - 02:26 - dieulienhoa67]

Người 0 biết thì thắc mắc tại sao tôi có những món đồ đó. Nghi ngờ giới tính của tôi.

Tôi nhắc lại: tùy thuộc vào nhận thức của mỗi người mà thế giới này nó ra làm sao. Và Phật Pháp là suối nguồn cung cấp khả năng nhận thức cho ta.

Không có cái gì mà tiếc cho bằng bôn ba đôn đáo 1 đời để rồi lại bỏ phí từng phút giây hiện tại. Các vị khi có học giáo lý, có tu Tứ Niệm Xứ thì sẽ thấy rằng quãng đời trước của mình hoàn toàn hoang phí. Không có Chánh Niệm là trước mắt 0 được an lạc hiện tiền, thứ 2 : 0 gieo được cái giống lành, cái chủng tử cho quãng đời sau. Nếu mình đủ duyên thì đời sống Chánh Niệm sẽ giúp cho mình bỏ được vô minh. Mà khi hết vô minh thì là Thành Đạo, chứng Thánh, 0 cần phải thấp hương nguyện : chùng nào con hết vô minh thì cho con Thành Đạo. hết vô minh là tự nhiên thành. Cho nên biết Phật Pháp rồi mình sẽ thấy tiếc 2 điều:

1. Giá như con biết Phật Pháp sớm hơn thì con đã nhìn thế giới này khác đi. Với những gì các vị nghe được từ chiều hôm qua, sáng nay và nãy giờ, các vị thấy: chính Phật Pháp đã tạo cho tôi cái nhìn như vậy đó về thế giới.

2. Chính Phật Pháp đã dạy mình nhìn thế giới ra sao và mình nên sống ra sao để đừng phí 1 kiếp người vì cơ hội để làm người hình như hơi hiếm.

Nếu quý vị có cơ hội quay trở lại làm người thì quý vị sẽ thấy giống như 1 trái banh mà người ta nhắm mắt tung lên trời; nó rớt chỗ nào? Chỉ cần lọt vô trong 1 gia đình Cơ Đốc - xong! Lọt vô 1 gia đình VN mà 0 có Đạo là xong! Tôi đã gặp rất nhiều người Phật tử; họ biết về Phật pháp năm họ 6t. Tôi mới hỏi thế này: Cô có duyên với Phật Pháp, cô lại là người VN, hơn 1/2 dân VN là đạo Phật. Tại sao tới bây giờ cô mới biết Phật Pháp?

Thì do gia đình làm ăn, bố mẹ đi đâu phải đem họ theo. Cho nên họ có điều kiện ở lâu 1 chỗ. Và thêm bố mẹ 0 có thích chùa cho nên những điều họ nghe về chùa toàn là negative không. Mà cái chuyện bố mẹ bất mãn đó, đáng tiếc 1 chỗ là chỉ vì 1,2 cái ấn tượng nhỏ thôi. Rồi họ đánh giá toàn bộ Phật Giáo thông qua 1,2 ấn tượng đó. 1:57:32

[23/07/2021 - 02:25 - dieulienhoa67]

Rồi họ đem cái ấn tượng xấu đó chụp lên đầu con gái của mình; khiến cho cô con gái đến năm 60t, đi ngang cái chùa mà còn hoang mang ngờ vực.

Trong khi PG 0 phải là cái chùa đó. PG 0 phải là những vị Tăng Ni là cho họ bất mãn. Mà PG là cái nằm đằng sau cái chùa, đằng sau những Tăng Ni. Hiểu 0? Chúng ta 0 thể nào vì giận 1 ông BS cà chớn, 1 vài y tá cà chớn, 1 vài bệnh viện tào lao rồi đời đời 0 uống thuốc. Như vậy là tầm bậy, quý vị hiểu 0? Tui giận bà bán bánh mì này thì tui mua bánh mì chỗ khác, chứ đâu phải là đời đời tôi 0 ăn bánh mì. Mà VN nhiều ng bị bệnh này lắm. Giận bà bán bánh mì này là thể 0 ăn bánh mì nữa. Nhiều ng bất mãn PG, khi gặp tôi, tôi hỏi: sao cô lại nghĩ PG tệ như vậy? Bà mới kể hồi đó ở làng con có cái chùa đó, ông Thầy như vậy đó!

Trời ơi! cô nghĩ sao? VD: Cô cho tôi quá giang rồi trên xe tôi thấy xe cô cũ, cô thì xấu, già. Lần sau tôi thấy ai chạy xe hơi là tôi đều phán cũ xấu già. Thì chịu nổi 0? Có bao nhiêu đũa nó đẹp lộng lẫy, thơm phức, trẻ măng nó lái xe kia. Đâu phải ai cũng già xấu cũ đâu! Nghe kịp 0? Nghĩa là cái phán đoán của mình nó rất là kém! Mà bao nhiêu thế hệ đã sống trong cái nhận thức tạt nguyên bệnh hoạn và thiếu máu như vậy!

Chúng ta là ng khỏe mạnh, suy tư khỏe mạnh. Chúng ta 0 thể nào tiếp tục đi theo lối mòn như vậy.

Có 1 câu rất là nặng: chỉ có trâu quen ngõ, chó quen đường. Chỉ có động vật cấp thấp mới đi theo lối mòn. Mình là con người 0 nên sống theo lối mòn. Mình nên biết nghi ngờ con đường dưới chân, cái gì gọi là truyền thống, thói quen. Phải biết nghi ngờ chứ!

(Khi giảng Sư có thể nào đừng chỉ trích chế độ này nọ được 0? vì Sư ở trời Tây làm như vậy 0 sao. Con đang ở đây, nghe đến mấy đoạn này, phải làm cho nó mute đi á. Rất là bất tiện ạ, Lâu lâu cứ chọt chọt vài câu như vậy... 0 ích lợi gì cho ai mà khó cho chúng con lắm ạ. Giả sử đang mở to ra cho đại chúng nghe mà có vài câu như vậy... là mệt ... Con xin cảm ơn).

Có những người nghe đến : tự đi bằng chân của mình, tự thấp đuốc bằng tay của mình, nhìn bằng con mắt của mình... họ thấy trách nhiệm nhiều quá. Chính vì cái não trạng như vậy đó mới dẫn đến nhận thức và hành trì bệnh hoạn. Ai dạy sao làm vậy, ai xúi bậy cũng làm. Mà cái thói quen này 0 chỉ là 1 kiếp mà là thói quen từ vô lượng kiếp. Và nó sẽ là lối mòn cho đời sau kiếp khác. 2:01:34

[26/07/2021 - 02:32 - dieulienhoa67]

Cứ để ra là lối mòn. Chỉ có trâu quen ngõ chó quen đường còn con người 0 phải như vậy. Con ng phải luôn luôn biết nghi ngờ con đường dưới chân của mình. Khoa học là gì? Là thử và sai . Thử và sai nhiều lần mới làm ra khoa học. Chứ còn nếu mà con đường xưa em đi, thì 0 khá được. Tôi muốn mượn chuyện Samsung Apple luôn đổi mới, cho ra sp mới để nói: Khoa học là thử và sai. Tiếp tục sai và thử để tiến lên.

Não trạng VN cho là chùa là chỗ oanh tạc tự do, chỗ nhận rác, cái gì phé thải 0 biết quăng đâu thì đem vô cúng chùa.

Ôn lại những gì đã giảng:

- Con đường giải thoát nằm ngay trong chính nhận thức của chúng ta.

- Tu hành 0 nhắm đến chuyện đắc, được cái gì mà là buông bỏ được cái gì. Hạnh phúc của Thánh nhân 0 phải là do họ có được cái gì mà là do họ bỏ được cái gì. Khi mà mình bỏ được, 0 còn thích/ghét nữa thì tự nhiên là an lạc. Hai vợ chồng đi shopping, khi về đến nhà bà vợ vui vì mua được món mình thích. Còn ông chồng vui vì liệng được cái đồng đồ ông phải mang từ chỗ shopping về. Là do cái mình hướng nghĩ đến. 1 ng vui là do gom được cái này/kia, 1 ng vui là do họ bỏ được cái này/kia. 2:13:29

- có những người sống lâu thành đồ cũ và có những ng thánh đồ cũ.

- Bậc Thánh làm cái khó làm, nhịn cái khó nhịn, cho cái khó cho nên họ chứng đắc. Còn mình cho cái khó xài, nói cái khó nghe, làm chuyện khó ưa. Chúng ta chỉ quản quanh 13+14, 13+25 .

- Tu hành là làm sao mà 14 (SH tâm bất thiện) được thay thế bằng 25 (SH thiện)

- Trong cái 25 đó, (quán) biết rõ cái nào mình thiếu để bổ sung, và biết rõ lúc nào nên sống với cái nào, như lời Ngài Xá Lợi Phất: 2:15:51

[27/07/2021 - 02:49 - dieulienhoa67]

- Trong thế giới động vật, thực vật và cả khoáng vật, có những cá thể mà sự có mặt của họ chỉ là góp mặt, không mang lại lợi ích cho ai, họ mất đi chỉ là sự vắng mặt. Khi lớn tuổi, sống lâu, họ là đồ cũ 0 có giá trị, 0 phải đồ cổ. Còn có những người sống càng lâu thì cái họ tích góp càng có giá trị.

Lời của Bà Theresa: nếu 0 làm được việc lớn thì hãy làm việc nhỏ với tấm lòng lớn.

Còn người việc thì: nếu 0 làm được chuyện lớn thì làm lớn chuyện.

Phật cho cái khó cho, nhịn cái khó nhịn, làm cái khó làm, đặc cái khó đặc. Còn mình thì cho cái khó xài, nói cái khó nghe, trở thành người khó ưa. 02:14:42

[14/08/2021 - 10:03 - phamanitct111]

Thì là, quần quanh chúng ta chỉ có 13 cộng 14, 13 cộng 25, tu hành là anh làm sao, cái này mới bắt đầu vô Thiên quán nè, tu hành là anh làm sao mà 14 được thay thế bởi 25, đó là 1 chuyện. Chuyện thứ 2, khó làm hơn, trong cái 25 đó, biết rõ cái nào mình thiếu để mà bổ sung và biết rõ lúc nào nên sống với cái nào như lời Ngài Xá Lợi Phất.

1. Phát hiện cái gì đang có mặt.

2. Biết sống với cái gì một cách đúng lúc.

Ngày xưa giờ mình có nguyên 1 cái kho đồ tùm lum mình ko biết cái gì trong đó: kiến, chuột, gián, rác rưởi, quần áo cũ rách, vàng, bạc, kim cương,... nguyên 1 cái nhà kho. Bây giờ mình học giáo lý rồi mình mới biết phân loại cái nào ra cái nào, cái nào cần liệng, cái nào cần giữ lại, cái nào cần vô tủ sách,... biết rõ.

3. Biết sử dụng đúng chỗ, đúng mức những thứ mình có, nghe kịp không?

Bước 1 là bỏ đi cái không cần thiết, biết nhận diện cái gì là cái gì. Bước 2 là coi cái gì xài cho cái gì. Bước 3 Hồi đó mình chưa biết đạo, không biết thiện ác ra sao, phiền não và pháp lành là cái gì, bây giờ biết rồi thì nhận diện cái gì đã phát thì tự nhiên nó sẽ biến mất. Tin tôi đi, lúc đầu mình nhận diện nó nó vẫn còn lì ra đó bởi vì cái thiện mình chưa đủ mạnh. Nhưng đến 1 lúc nào đó cái thiện nó đủ mạnh đó, khi mình nhận diện cái điều xấu thì nó sẽ biến mất vì thiện nó là cộng và ác nó là trừ, cộng với trừ nó bằng trừ. Nhưng mà cái điều thiện khi mà phát hiện đó thì nó là thiện với thiện, cộng với cộng nó bằng cộng.

Cho nên tu tới 1 lúc nào đó mình nhận diện được cái này là thiện, cái này là bất thiện, chưa hết, sẽ có 1 lúc mình biết rõ mình bị thiếu cái gì, rồi thêm 1 lúc nữa mình biết rõ là lúc nào mình nên sống với cái gì. Trong kinh dạy rất rõ, Kinh Thất Giác Chi (Tương Ưng Bộ) Ngài nói rõ lúc nào mà tâm của hành giả mà nó bị sa sút, nó bị suy kém, nó bị muội lược, nó bị thụ động, nó bị tiêu cực, nó không có muốn làm việc nữa, thì lúc đó hành giả phải tu tập 3 cái giác chi là: Trạch, Cần, Hỷ. Còn khi nào mà nó quá mạnh động, nó lạng xãng, nó xung phá... thì lúc đó bấy giờ hành giả tu tập 3 cái Tĩnh, Định, Xả. Riêng cái Niệm giác chi thì lúc nào cũng phải có, và dĩ nhiên hôm nay tôi chỉ dọn ra cho bà con thấy thôi chứ có nhiều thứ thì bà con phải ăn tới ngày mai, ngày mốt... thí dụ như là cái định nghĩa về Thất giác chi. Thí dụ như là Trạch, Cần, Hỷ, Tĩnh, Định, Xả cái đó bắt buộc là phải có cái định nghĩa cho bà con nhớ. Bởi vì lớp học này tôi đã nói rồi, tôi không nhắm tới cái người đã biết rồi mà tôi nhắm tới mấy người hoàn toàn mù tịt, dốt đặc không biết gì hết. Nói như vậy có nghĩa là tất cả những bà con đã biết ba mớ, ngay cả những người giỏi có thể ngồi đây nghe. Bởi vì cái quan trọng thế này, chúng ta mỗi người có 1 cái cách tiếp cận một cách (...) với vấn đề khoa học với nghệ thuật khác nhau. Khi chúng ta lắng nghe 1 người nào đó chúng ta coi coi cái con đường họ đến cái đó như thế nào, nó cũng là cái để mình tìm hiểu. Thí dụ cái Phật pháp, tôi muốn bà con thấy rằng biết được Phật pháp không phải là cái gì tốt mà là cái gì đó mình phải biết chứ không phải biết được thì tốt, có phân biệt được không? Như yoga, khí công, thái cực quyền,... mấy cái đó biết được thì tốt, nhưng mà không biết cũng không sao, riêng Phật pháp thì không được bởi vì sẽ có 1 ngày bà con thấy rằng Phật pháp chính là những gì nói về bản thân mình, mình là ai, ở đâu mình tới, mình sẽ về đâu và mình phải làm gì, chính Phật pháp là câu trả lời cho những cái câu hỏi đó, mà đấng này mình lại không biết Phật pháp. Kể cả trường hợp tôi không phải là 1 nhà sư, vì

với cái tánh của tôi, tôi nghĩ rằng nếu tôi có tóc tai thì cái điểm dừng của tôi về Phật pháp là vì từ hồi bé tôi không có hài lòng với 1 chuyện đó là ai rồi cũng phải chết, tôi không cam tâm cái chuyện đó. Tôi nói câu này ai sau này coi sẽ rất là ghét nhưng mà.. ok cũng phải nói. Tôi rất là vui, có một ngày khi tôi lớn lên tôi đọc sử danh nhân, tôi thấy rất nhiều danh nhân thế giới, từ lúc rất trẻ họ đã biết thao thức về cái chết, họ không có mê ngủ như người khác, trong đó có 1 cuốn sách, ông bị ám ảnh về cái chết từ lúc rất là sớm: Bùi Giáng, Phạm Công Thiện,... đều là những người bị ám ảnh về cái chết từ lúc rất là sớm, bởi vì người ta có chạm trán với một cái chuyện mà nó lớn như vậy thì bắt đầu mới có khả năng bỏ đi cái tiêu tiết trong đời sống, còn cái thứ mà nó cứ quần quật, quần quanh với cơm gạo áo tiền nó không có lớn khôn nổi. Cho nên đó là điều mà trong kinh Đức Phật dạy rằng con phải đối diện sự thật thì con mới thấy được cái bản chất của Thế giới, là vì mình e ngại, nói đến sự thật cái mình ngại lắm, mà trong ngôn ngữ Tây phương có chữ rất là quan trọng đó là chữ Bạch hóa. Bất cứ một cái gì trên cuộc đời này từ 1 chính phủ cho tới 1 công ty hãng xưởng, xí nghiệp cho đến 1 cái cơ thể con người, rồi muốn giải quyết cái hàm răng hay là lục phủ ngũ tạng thì lúc cái ta cần là (...) có nghĩa là sự rõ ràng, mà hề nó còn khuất lấp thì nó không có giải quyết được.

02:22:12

[15/08/2021 - 03:09 - phamanitct111]

Cho nên cái điều quan trọng ở đây là mình muốn giải quyết vấn đề gì chuyện đầu tiên mình phải hiểu rõ cái chuyện mà mình cần phải làm, Phật pháp dạy cho mình cách nhìn là con đừng có sống trong cái mê ngủ, con ngại nghe sự thật thì đời đời làm sao con biết được sự thật. (...) Ấn Độ có 1 câu rất là hay: Hãy thấy được sự thật anh sẽ được tự do. Cái mà tôi sợ nhất là tôi mơ hồ tôi không biết là mình đang ở trong tình trạng nào, tình huống nào? Cái mà đáng sợ nhất của giây phút cận tử đó là lúc mình đang leo loét cái tri giác nó không còn được như bình thường nữa, mình chỉ biết nó đau mà không biết tại sao mình đau, tôi sợ nhất cái đó. Cho nên, ở đây trước khi đi sâu vào cái pháp môn Tứ Niệm Xứ và giáo lý A Tỳ Đàm, tôi thiết tha kêu gọi bà con lưu ý đến câu nói này của tôi đó là: Ngay bây giờ nên dành thời giờ để tu tập hơi thở và từ tâm. Người tu tập hơi thở lúc cận tử sẽ ra đi trong tỉnh táo, họ có thể kiểm soát được hơi thở của mình và thậm chí dù không đắc gì họ cũng có thể biết trước được họ sẽ đi chiều nay hoặc sáng mai. Họ theo cái tần suất của hơi thở, mà người thường nghe không tin. Mình nghe nói mấy vị Cao tăng, lão thành họ biết trước được giờ họ chết, thí dụ như buổi sáng họ đi tưới lan, tưới cây xong họ dặn gia đình: Trưa nay hồng ăn cơm nhen, đừng có kêu. Là họ tự tắm rửa sạch sẽ, mặc nguyên bộ đồ ngon lành lắm, vô trong thư phòng đó, đốt miếng trầm, lạy Phật xong cái... đi luôn. Đó là những cái chết rất là đẹp. Đó là hơi thở, còn tại sao tôi nói nên tu tập từ tâm là bởi vì, từ vô số kiếp chúng ta chỉ biết sống nghĩ đến mình, gia đình mình, người mình thương, người có quan hệ với mình, nhưng từ tâm là trải lòng ra với muôn phương vũ trụ, mà phải thật lòng nha chứ rải bằng miệng không.. mình tu cái gì mình đắc cái đó, mình tu cái miệng mai một nguyên cái bông sen nó mọc thù lù ngay miệng. Ở Việt Nam có con cá Anh Vũ biết không? Cá đó nó đắt tiền bởi vì cái mỏ nó giòn dữ lắm, hồi đó sống nó chỉ biết niệm bằng miệng không à trong đầu nó toàn dao lam không mà ở ngoài áo lam, cho nên khi mà nó làm cá đó mà cái mỏ nó ăn rất là giòn, cái mỏ nó thừ lù ra vậy nè. Tu đâu đắc đó à, tôi nói riết, nói thiệt có nhiều loại thiền Ấn Độ, thiền Mông Cổ... thiền Ấn Độ là giới định tuệ, thiền Mông Cổ là giữ cổ cho nó thẳng, giữ mông cho nó vững. Cứ ngồi thế này mà mắt nó cứ lườm lườm riết người ta gọi là thiền Mông Cổ, thì những người đó chỉ là hậu duệ của Thành Cát Tư Hãn thôi. Còn mình là đệ tử của Đức Phật Thích Ca Mâu Ni là phải giới, định, tuệ. Thiền là phải có hiểu biết, phải có yêu thương, phải có tỉnh thức, đó là thiền Ấn Độ, còn đa phần bà con mình là thiền Mông Cổ không, còn gọi là làm dáng.

Tu tập hơi thở để thấy rằng đời sống chỉ là đất, thấy nó là nắm cát thì cái lòng buông bỏ của mình nó mới khá được. Thứ 2, tu từ tâm, khi ta nghĩ nhiều về người khác thì ta sẽ không còn âu lo, sợ mất cái mạng này nữa, 1 người con gái gầy gò, ốm yếu, trói gà không chặt, ban đêm không dám đi ra ngoài sân. Vậy mà khi có con rồi dám bồng con băng qua nghĩa trang nếu đứa con bị sốt.

02:26:21

**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHẬP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN.**

WWW.TOAIKHANH.COM

TOAIKHANH.COM